

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

6. dubna 2017*ⁱ

„Státní podpory — Námořní doprava — Vyrovnání za závazky veřejné služby — Navýšení kapitálu — Rozhodnutí, kterým se prohlašují podpory za neslučitelné s vnitřním trhem a nařizuje jejich navrácení — Likvidace podniku-příjemce — Zachování právního zájmu na podání žaloby — Neexistence případu nevydání rozhodnutí ve věci samé — Pojem ‚podpora‘ — Služba obecného hospodářského zájmu — Kritérium soukromého investora — Zjevně nesprávné posouzení — Nesprávné právní posouzení — Námitka protiprávnosti — Povinnost uvést odůvodnění — Právo na obhajobu — Rozhodnutí 2011/21/EU — Pokyny pro státní podporu na záchranu a restrukturalizaci podniků v obtížích — Unijní rámec použitelný na státní podpory ve formě vyrovnání za závazky veřejné služby — Rozsudek Altmark“

Ve věci T-219/14,

Regione autonoma della Sardegna (Itálie), zastoupená T. Leddou, S. Sauem, G. M. Robertim, G. Bellittim a I. Peregem, advokáty,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zastoupené G. Contem, D. Grespanem a A. Bouchagiarem, jako zmocněnci,

žalované,

podporované

Compagnia Italiana di Navigazione SpA, se sídlem v Neapoli (Itálie), původně zastoupenou F. Sciaudonem, R. Sciaudonem, D. Fiorettim a A. Nerim, dále M. Merolou, B. Carnevalem a M. Toniolem, advokáty,

vedlejší účastníci,

jejímž předmětem je návrh založený na článku 263 SFEU směřující ke zrušení rozhodnutí Komise C(2013) 9101 final ze dne 22. ledna 2014 o státních podporách SA.32014 (2011/C), SA.32015 (2011/C) a SA.32016 (2011/C), které poskytl Autonomní region Sardinie společnosti Saremar, v rozsahu, v němž uvedené rozhodnutí označilo opatření ve formě vyrovnání za závazky veřejné služby a navýšení kapitálu za státní podporu neslučitelnou s vnitřním trhem a nařídilo její vrácení,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení D. Gratsias (zpravodaj), předseda, M. Kančeva a N. Póltorak, soudci,

* Jednací jazyk: italština.

vedoucí soudní kanceláře: M. J. Palacio González, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. července 2016,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1. Skutkové okolnosti

- 1 Společnost Saremar – Sardegna Regionale Marittima SpA (dále jen „Saremar“) je společnost, v současné době v likvidaci, která od svého založení zajišťovala veřejnou službu námořní kobotáže, jednak mezi Sardinii (Itálie) a malými sardskými ostrovy, a jednak mezi Sardinii a Korsikou (Francie). Plnění závazků veřejné služby společností Saremar bylo původně upraveno ve smlouvě uzavřené na dvacet let dne 17. října 1991 s italským státem, která zpětně vstoupila v platnost ke dni 1. ledna 1989 a jejíž konec byl stanoven na den 31. prosince 2008. Privatizace společnosti Saremar byla stanovena v článku 19b decreto-legge 25 settembre 2009, n. 135, Disposizioni urgenti per l'attuazione di obblighi comunitari e per l'esecuzione di sentenze della Corte di giustizia delle Comunità europee, convertito in legge, con modifiche, dalla legge 20 novembre 2009 (zákonné nařízení č. 135 ze dne 25. září 2009 o naléhavých opatřeních směřujících ke splnění povinností v rámci Společenství a k výkonu rozhodnutí Soudního dvora Evropských společenství, které bylo se změnami kodifikováno zákonem č. 166/2009 ze dne 20. listopadu 2009; dále jen „zákon z roku 2009“) (GURI č. 223 ze dne 25. září 2009 a GURI č. 274 ze dne 24. listopadu 2009, řádný dodatek č. 215).
- 2 Společnost Saremar byla původně součástí skupiny Tirrenia. Uvedená skupina původně zahrnovala rovněž pět dalších společností, tedy společnost Tirrenia di Navigazione SpA (dále jen „Tirrenia“), vnitrostátní společnost námořní kobotáže, která zajišťovala zejména spojení mezi Sardinii a pevninou, společností Adriatica, Caremar a Siremar, regionální společnosti námořní kobotáže, a konečně, společnost Fintecna– Finanziaria per i Settori Industriale e dei Servizi SpA. Poslední uvedená společnost vlastnila 100 % kapitálu společnosti Tirrenia, která vlastnila veškerý kapitál výše uvedených regionálních společností a společnosti Saremar. Celý kapitál společnosti Fintecna vlastnil italský stát.
- 3 Podle článku 19b zákona z roku 2009 byl kapitál společnosti Saremar zdarma převeden na Regione autonoma della Sardegna (dále jen „žalobce“ či „RAS“) pro účely privatizace uvedené společnosti. Tentýž právní předpis stanovil rovněž uzavření nové smlouvy o poskytování veřejné služby mezi společnostmi Saremar a RAS, která měla vstoupit v platnost během uvedené privatizace. Nicméně ke dni vzniku sporných skutečností proces privatizace společnosti Saremar ještě probíhal a její kapitál byl stále 100% vlastněn RAS. Až do 31. července 2012 tak závazky veřejné služby společnosti Saremar týkající se spojů uvedených v bodě 1 výše byly upraveny v rámci po sobě jdoucích prodloužení původní smlouvy uzavřené na dvacet let s italským státem. Ode dne 1. srpna 2012 byly uvedené závazky zachovány v rámci smlouvy uzavřené mezi společnostmi Saremar a RAS, která být účinná až do ukončení uvedeného procesu privatizace podle legge regionale n. 15 del 7 agosto 2012, Disposizioni urgenti in materia di trasporti (regionální zákon č. 15 ze dne 7. srpna 2012 o naléhavých opatřeních v oblasti dopravy, dále jen „regionální zákon č. 15 z roku 2012“) (*Bollettino ufficiale della Regione autonoma della Sardegna* č. 35, ze dne 9. srpna 2012, s. 5).
- 4 Souběžně byla v roce 2010 prodána společnost Tirrenia. Během procesu privatizace uvedené společnosti, která na základě prezidentského dekretu ze dne 5. srpna 2010 proběhla v režimu mimořádného správního řízení, uvedená společnost nadále zajišťovala spoje mezi Sardinii a pevninou. Proces privatizace skončil v červenci 2012, kdy uvedenou společnost získala vedlejší účastnice řízení,

Compagnia Italiana di Navigazione SpA (dále jen „CIN“), což je konsorcium soukromých vlastníků lodí provozujících stejná námořní spojení. Byla tedy uzavřena nová smlouva mezi uvedeným konsorciem a italským státem. Dále je třeba uvést, že v roce 2011 byly uvedené spoje zajišťovány čtyřmi soukromými provozovateli: Moby, Forship, SNAV a Grandi Navi Veloci.

- 5 Vnitrostátní úřad pro ochranu hospodářské soutěže, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato (Itálie, dále jen „AGCM“), zahájil vyšetřování na základě řady stížností týkajících se zvýšení cen dotčených soukromých provozovatelů v letní sezoně roku 2011. V rozhodnutí ze dne 11. června 2013 měl AGCM za to, že uvedené zvýšení cen bylo jednáním ve vzájemné shodě a tedy v rozporu s článkem 101 SFEU. Uvedené rozhodnutí rozsudkem ze dne 29. ledna 2014 zrušil Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (regionální správní soud, Lazio, Itálie).
- 6 V tomto kontextu RAS dne 26. dubna 2011 přijal delibera n. 20/57 (regionální rozhodnutí č. 20/57), v němž uložil společnosti Saremar přezkoumat možnost v období od 15. června do 15. září 2011 zkušebně zavést nejméně dva spoje mezi Sardinii a pevninou. V tomto ohledu RAS poukázal na nežádoucí účinky zvýšení cen dotčených soukromých provozovatelů na hospodářský a sociální systém Sardinie a na potřebu přijmout v tomto ohledu naléhavá opatření. V uvedeném regionálním rozhodnutí RAS uvedl, že uvedené spoje mají být smíšené (přeprava cestujících a nákladu) a že musí být zohledněna udržitelnost činnosti z hospodářského a finančního hlediska. Dále RAS prostřednictvím delibera n. 25/69 (regionální rozhodnutí č. 25/69) ze dne 19. května 2011 a delibera n. 27/4 (regionální rozhodnutí č. 27/4) ze dne 1. června 2011 v podstatě schválil ceny navržené společností Saremar, jednak ohledně spojení Golfo Aranci – Civitavecchia v období od 15. června do 15. září 2011 včetně, a jednak ohledně spojení Vado Ligure – Porto Torres v období od 22. června do 15. září 2011 včetně. Uvedená dvě regionální rozhodnutí umožnila společnosti Saremar zavést variace do cenového sazebníku přijatého s cílem dosáhnout rozpočtové rovnováhy a maximální spokojenosti spotřebitelů.
- 7 Dne 1. září 2011 přijal RAS delibera n. 36/6 (regionální rozhodnutí č. 36/6). V uvedeném regionálním rozhodnutí měl RAS za to, že přerušení služeb námořní kobotáže zajišťovaných společností Saremar na spojích s pevninou by mělo za následek vznik monopolu na těchto trasách, a uložil společnosti Saremar zkušebně přezkoumat na základě obchodního plánu životaschopnost služby námořní kobotáže v období od 30. září 2011 do 30. září 2012 včetně přinejmenším na jednom ze tří následujících spojů: Olbia – Livorno, Porto Torres – Livorno a Cagliari – Piombino. Uvedené regionální rozhodnutí uvedlo, že v rámci uvedeného přezkumu musí společnost Saremar zohlednit poptávku po dopravě, jakož i udržitelnost služby kobotáže z hospodářského a finančního hlediska.
- 8 Mimoto v tomtéž regionálním rozhodnutí RAS definoval opatření, která měla být přijata s cílem vyrovnat ztráty utrpěné společností Saremar v rámci úpadkového řízení společnosti Tirrenia. Společnost Saremar totiž musela provést devaluaci v rozsahu 50 % svých pohledávek vůči společnosti Tirrenia, které dosahovaly výše 11 546 403,59 eura, a v roce 2010 proto byla ve ztrátě ve výši 5 253 530,05 eura. RAS tedy rozhodl na jedné straně pokrýt tuto ztrátu snížením kapitálu společnosti Saremar ve výši 4 890 950,36 eura, po vyčerpání zákonné rezervy a zisků z předchozích let. Na druhé straně mají akcionáři společnosti, jejíž kapitál byl snížen o více než třetinu, podle článku 2446 italského občanského zákoníku povinnost společnost rekapitalizovat, a tudíž RAS rozhodl provést navýšení kapitálu společnosti Saremar, a to po výše uvedeném snížení a ve stejné částce. Dne 28. března 2012 valná hromada akcionářů společnosti Saremar přijala uvedené snížení kapitálu a dne 15. června 2012 následné navýšení kapitálu (dále jen „sporné zvýšení kapitálu“). Dne 11. července 2012 tatáž valná hromada schválila vyplacení části tohoto navýšení ve výši 824 309,69 eura.
- 9 Dne 1. prosince 2011 přijal RAS delibera n. 48/65 (regionální rozhodnutí č. 48/65), kterým uložil společnosti Saremar povinnost okamžitě začít provozovat smíšený spoj na trase Olbia – Civitavecchia za použití trajektů používaných v letní sezoně roku 2011, a to jedenkrát denně a za mimosezónní cenu roku 2011 s možností úpravy uvedené ceny v závislosti na poptávce a na cíli dosáhnout rozpočtové rovnováhy. RAS měl totiž s ohledem na analýzu předloženou společností Saremar, za to,

že pouze tento spoj umožní dosáhnout finanční rovnováhy. Mimoto v tomtéž regionálním rozhodnutí RAS předvídal pronájem tří velkokapacitních trajektů pro účely zajišťování spojů Olbia – Civitavecchia a Porto Torres – Vado Ligure (či Porto Torres – Janov) v období od května do září 2012. Mimoto stanovil, že společnost Saremar určí standardní sazebník cen pro všechny spoje bez ohledu na sezónu, což jí umožní dosáhnout finanční rovnováhy a maximálního uspokojení spotřebitelů. Dále RAS přijal delibera n. 12/28 (regionální rozhodnutí č. 12/28) ze dne 20. března 2012 a delibera n. 22/14 (regionální rozhodnutí č. 22/14) ze dne 22. května 2012, kterými společnost Saremar umožnil mezi cenami, které uvedená společnost předložila pro letní sezónu 2012, určit ty sazby, které jí umožní nejlépe dosáhnout rozpočtové rovnováhy a splnění cílů veřejného zájmu na spojích Olbia – Civitavecchia a Porto Torres – Vado Ligure.

- 10 Článek 1 odst. 3 regionálního zákona č. 15 z roku 2012 upravil povolování nákladů ve výši 10 milionů eur pro účely pokrytí „případné ztráty“ společnosti Saremar plynoucí z provozování spojů, které uvedená společnost zajišťovala mezi Sardinii a pevninou (dále jen „sporné vyrovnávací opatření“). Posledně uvedené ustanovení bylo RAS provedeno ve formě dvou plateb uskutečněných jednak dne 6. listopadu 2012, a jednak dne 3. prosince 2012.

2. Správní řízení

- 11 Dne 5. října 2011 oznámila Evropská komise Italské republice rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU ve vztahu k několika opatřením přijatým italskými orgány ve prospěch společností bývalé skupiny Tirrenia, a prostřednictvím zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 1. února 2012 (Úř. věst. 2012, C 28, s. 18) vyzvala zúčastněné strany, aby předložily připomínky. Uvedené rozhodnutí se týkalo pouze vyrovnání za závazky veřejné služby vyplacených italským státem v letech 2009 až 2011 a možných podpor v rámci privatizace společnosti Tirrenia a společnosti Saremar.
- 12 Po přijetí uvedeného rozhodnutí přijala Komise další stížnosti, které se týkaly zejména určitých opatření přijatých RAS ve prospěch společnosti Saremar. Dne 12. října 2012 italské orgány z důvodů právní jistoty oznámily sporné vyrovnávací opatření.
- 13 Dne 19. prosince 2012 oznámila Komise italským orgánům své rozhodnutí rozšířit formální vyšetřovací řízení, zveřejněné v *Úředním věstníku* ze dne 22. března 2013 (Úř. věst. 2013, C 84, s. 58). Komise měla totiž za to, že pochybnosti vyjádřené v rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení se týkají rovněž vyrovnání vyplaceného společností bývalé skupiny Tirrenia od ledna 2012, a ohledně společnosti Saremar konkrétně sporného vyrovnávacího opatření, jakož i dalších opatření veřejného financování přiznaných uvedené společnosti od uvedeného data.
- 14 RAS předložil vyjádření ohledně opatření přijatých ve vztahu ke společnosti Saremar dopisy ze dne 13. prosince 2012, 26. února, 3. září, 24. října, 13. listopadu a 21. listopadu 2013. Společnost Saremar a její konkurenti rovněž předložili vyjádření. Italské orgány rovněž odpověděly na doplňující žádosti Komise o doplňující informace prostřednictvím dopisů ze dne 26. září a 25. října 2013. Konečně dotčená opatření byla předmětem několika setkání Komise, RAS a společnosti Saremar (24. dubna 2012, 2. května, 10. července a 10. října 2013), jakož i setkání Komise a stěžovatelů (27. července a 20. listopadu 2012, jakož i 8. srpna 2013).
- 15 Dopisem ze dne 14. března 2013 požádal RAS Komisi o oddělení přezkumu řady opatření přijatých ve prospěch společnosti Saremar od přezkumu ostatních opatření dotčených formálním vyšetřovacím řízením a o přednostní vyřízení uvedené řady opatření, zejména s ohledem na nastávající privatizaci společnosti Saremar. Na základě této žádosti Komise dne 22. ledna 2014 přijala rozhodnutí C(2013) 9101 final o státních podporách SA.32014 (2011/C), SA.32015 (2011/C) a SA.32016 (2011/C), které poskytl Autonomní region Sardinie společnosti Saremar (dále jen „napadené rozhodnutí“).

3. Napadené rozhodnutí

- 16 Jak plyne z bodu 15 výše, napadené rozhodnutí se týká pouze opatření přijatých RAS ve prospěch společnosti Saremar.
- 17 V napadeném rozhodnutí Komise přezkoumala pět opatření: zaprvé sporné vyrovnávací opatření, zadruhé financování reklamní činnosti společnosti Saremar, tedy poskytnutí ze strany RAS částky 3 milionů eur ve prospěch společnosti Saremar s cílem propagovat turismus na Sardinii, zatřetí povolení udělené společnosti Saremar sjednat si půjčku ve výši 3 milionů eur, jakož i dopis vyjadřující záměr RAS, který byl určen dotčenému bankovnímu ústavu, začtvrté druhý dopis vyjadřující záměr ve prospěch společnosti Saremar s cílem umožnit jí získat povolení na nekrytý bankovní úvěr ve výši 5 milionů eur a zapáté sporné navýšení kapitálu.
- 18 Analýza Komise týkající se sporného vyrovnávacího opatření měla čtyři etapy.
- 19 Zaprvé Komise zaprvé přezkoumala, zda sporné vyrovnávací opatření představuje podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. V tomto ohledu Komise konstatovala, že uvedené opatření jednak zahrnuje převod státních finančních prostředků (body 161 až 165) a jednak bylo selektivní (bod 166), a poté ověřila, zda uvedené opatření pro společnost Saremar představovalo zvýhodnění, či nikoli, a to prostřednictvím přezkumu jeho souladu s podmínkami uvedenými v rozsudku ze dne 24. července 2003, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415) (dále jen „podmínky Altmark“) (body 167 až 225). Komise především přezkoumala sporné vyrovnávací opatření s ohledem na druhou podmínku Altmark, přičemž dospěla k závěru, že nebyla splněna, a proto uvedené opatření poskytovalo společnosti Saremar hospodářskou výhodu (body 173 až 179). Přezkoumala však dotčené opatření také s ohledem na první a třetí podmínku Altmark a dospěla k závěru, že uvedené podmínky také nebyly splněny (body 180 až 219 a 220 až 224). Konečně Komise uvedla, že dotčené opatření mělo vliv na obchod mezi členskými státy a mohlo narušit hospodářskou soutěž, a tedy představovalo státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (body 246 a 247).
- 20 Zadruhé Komise ověřila, zda lze sporné vyrovnávací opatření považovat za slučitelnou podporu osvobozenou od povinnosti předchozího oznámení podle čl. 108 odst. 3 SFEU s ohledem na podmínky rozhodnutí Komise 2012/21/EU ze dne 20. prosince 2011 o použití čl. 106 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie na státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby udělené určitým podnikům pověřeným poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu (Úř. věst. 2012, L 7, s. 3, dále jen „rozhodnutí SOHZ z roku 2011“), které provádí odchylku stanovenou v čl. 106 odst. 2 SFEU. Dospěla k závěru, že nejde o daný případ (body 255 až 260 napadeného rozhodnutí).
- 21 Zatřetí měla Komise za to, že společnost Saremar splnila podmínky pro to, aby byla kvalifikována jako podnik v obtížích ve smyslu sdělení ze dne 1. října 2004 nazvaného „Pokyny Společenství pro státní podporu na záchranu a restrukturalizaci podniků v obtížích“ (Úř. věst. 2004, C 244, s. 2, dále jen „pokyny pro podporu na záchranu a restrukturalizaci“). Komise měla tedy za to, že v souladu s bodem 9 jejího sdělení ze dne 11. ledna 2012, nazvaného „Rámec Evropské unie pro státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby“ (Úř. věst. 2012, C 8, s. 15, dále jen „Rámec pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011“), musí být slučitelnost sporného vyrovnávacího opatření posouzena s ohledem na uvedené pokyny a čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU. Komise však uvedla, že podmínky stanovené uvedenými pokyny nebyly v projednávaném případě splněny. Dospěla k závěru, že uvedené opatření představuje neslučitelnou podporu (body 261 až 280 napadeného rozhodnutí).
- 22 Začtvrté podpůrně Komise přezkoumala – pro případ, že by společnost Saremar nebyla podnikem v obtížích – zda lze sporné vyrovnávací opatření považovat za slučitelnou podporu s ohledem na podmínky Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu. Zejména s ohledem na konstatování, která již učinila v rámci použití podmínek Altmark a rozhodnutí SOHZ z roku 2011, dospěla Komise k závěru, že nejde o takový případ (body 282 až 296 napadeného rozhodnutí).

- 23 Ohledně sporného navýšení kapitálu měla Komise za to, že podmínky pro to, aby dané opatření mohlo být kvalifikováno jako státní podpora, byly splněny (body 161 až 166 a 235 až 247). Konkrétně konstatovala, že ohledně podmínky týkající se existence hospodářské výhody nesplňuje uvedené navýšení kapitálu kritérium soukromého investora v tržním hospodářství (body 235 až 245). Dále měla Komise za to, že uvedené navýšení kapitálu nesplňuje kritéria stanovená pokyny pro podporu na záchranu a restrukturalizaci a nemůže tedy představovat slučitelnou podporu podle čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU (body 297 až 299).
- 24 Podle čl. 1 odst. 1 napadeného rozhodnutí státní podpory poskytnuté společnosti Saremar jednak ve formě sporného vyrovnávacího opatření a jednak ve formě sporného navýšení kapitálu jsou neslučitelné s vnitřním trhem a byly italskými orgány poskytnuty protiprávně v rozporu s čl. 108 odst. 3 SFEU. Podle čl. 1 odst. 2 uvedeného rozhodnutí nepředstavuje financování propagační činnosti a vypracování záměrů uvedených v bodě 17 výše státní podporu poskytnutou společností Saremar. Článek 2 odst. 1 uvedeného rozhodnutí nařizuje vrácení neslučitelných podpor uvedených v jeho čl. 1 odst. 1.
- 25 Předmětem projednávané žaloby je pouze ta část napadeného rozhodnutí, která se týká vyrovnávacího opatření a sporného navýšení kapitálu. Tatáž část uvedeného rozhodnutí je rovněž předmětem žaloby ze strany společnosti Saremar podané tentýž den, jako projednávaná žaloba, která se týká rozsudku z dnešního dne, Saremar v. Komise (T-220/14).

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

- 26 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 2. dubna 2014 podal RAS projednávanou žalobu.
- 27 Dne 8. července 2014 předložila Komise žalobní odpověď.
- 28 Podáním doručeným kanceláři Tribunálu dne 21. července 2014 podala společnost CIN návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání Komise. Jednotlivými dopisy ze dne 10. září 2014 podaly RAS a Komise žádost o důvěrné zacházení ve vztahu ke společnosti CIN a pro ten účel předložily nedůvěrné znění dotčených dokumentů. Předseda osmého senátu usnesením ze dne 10. října 2014 vyhověl návrhu společnosti CIN na vstup vedlejšího účastníka do řízení. Vzhledem k neexistenci námitek vyhověl též žádostem RAS a Komise o důvěrné zacházení.
- 29 Replika byla předložena kanceláři Tribunálu dne 26. září 2014 a duplika dne 10. listopadu 2014.
- 30 Společnost CIN předložila svůj spis vedlejší účastnice kanceláři Tribunálu dne 16. prosince 2014. Komise a RAS předložily svá vyjádření k uvedenému spisu dne 12. února a 2. března 2015.
- 31 Dopisem soudní kanceláře Tribunálu ze dne 15. dubna 2016 byli účastníci řízení informováni o rozhodnutí předsedy Tribunálu určit z důvodu překážky na straně jednoho ze soudců soudního kolegia jiného soudce, který jej nahradil, v souladu s čl. 17 odst. 2 jednacího řádu Tribunálu.
- 32 Dopisem soudní kanceláře Tribunálu ze dne 21. dubna 2016 byli účastníci řízení vyzváni k předložení vyjádření týkajících se případného spojení projednávané věci s věcí T-220/14, Saremar v. Komise (viz bod 25 výše) pro účely jednání a případně pro účely konečného rozhodnutí ve věci. Dopisy ze dne 28. dubna a 10. května 2016 Komise a RAS uvedly, že vůči spojení věcí nemají námitek. Komise požádala, aby v případě takového spojení bylo vedlejším účastníkům ve věci T-220/14 předáno pouze nedůvěrné znění procesních dokumentů. RAS požádal, aby v takovém případě bylo vedlejším účastníkům ve věci T-220/14 předáno pouze nedůvěrné znění příloh k žalobě, které je totožné se zněním předloženým dne 11. června 2015 společností Saremar ve věci T-220/14, v návaznosti na usnesení ze dne 7. května 2015, Saremar v. Komise (T-220/14, nezveřejněné, EU:T:2015:320).

- 33 Usnesením předsedy osmého senátu ze dne 22. června 2016 byla projednávaná věc spojena s věcí T-220/14 pro účely ústní části řízení. Na návrh soudce zpravodaje Tribunál rozhodl o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačního procesního opatření vyzval zejména RAS a společnost Saremar, aby předložily Tribunálu v písemné formě aktualizované informace týkající se hospodářské a finanční situace společnosti Saremar, a zejména uvedly, zda bylo společnosti Saremar umožněno zahájit postup vyrovnání s věřiteli, jakož i případně jak tento postup probíhá. RAS a společnost Saremar předložily odpovědi dne 11. července 2016.
- 34 Dopisem ze dne 30. června 2016 společnost Grandi Navi Veloci, vedlejší účastnice ve věci T-220/14, informovala Tribunál, že se bere zpět svůj návrh na vstup do řízení jako vedlejší účastnice. Usnesením ze dne 19. července 2016 byla tato společnost vyškrtuta jako vedlejší účastnice ve spojených věcech T-219/14 a T-220/14.
- 35 Vyjádření účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky Tribunálu byly vyslechnuty na jednání dne 20. července 2016. Na uvedeném jednání se diskuze mezi účastníky řízení týkala zejména otázky zachování právního zájmu na podání žaloby jednak ze strany RAS a jednak ze strany společnosti Saremar, s ohledem na skutečnost, že posledně uvedená je v likvidaci. Tribunál vyzval účastníky řízení, aby předložili písemná vyjádření k uvedené otázce a poskytli určité související dokumenty. Dne 29. července 2016 předložili účastníci řízení vyjádření a předložili dokumenty požadované Tribunálem. Ústní část řízení byla uzavřena rozhodnutím ze dne 7. září 2016.
- 36 RAS navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil „úplně nebo částečně“ napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise kvalifikovala sporné vyrovnávací opatření a sporné navýšení kapitálu jako státní podpory, a v rozsahu, v němž konstatovala, že uvedená opatření jsou neslučitelná s vnitřním trhem a nařídila jejich navrácení;
 - prohlásil na základě článku 277 SFEU za protiprávní a nepoužitelný čl. 4 písm. f) rozhodnutí SOHZ z roku 2011 a bod 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011;
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 37 RAS mimoto navrhuje, aby Tribunál přijal organizační procesní opatření a důkazní opatření ve smyslu článků 64 až 66 jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991, s cílem vyslechnout Komisi a požádat ji o předložení určitých dokumentů v souvislosti s otázkami vznesenými v rámci první a druhé části prvního žalobního důvodu.
- 38 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu a
 - uložil RAS náhradu nákladů řízení.
- 39 CIN navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu a
 - uložil žalované náhradu nákladů řízení včetně nákladů vynaložených v souvislosti s jejím vedlejším účastenstvím.

Právní otázky

1. K aktivní legitimaci a právnímu zájmu na podání žaloby

- 40 Na jednání a v dopise ze dne 29. července 2016 Komise uvedla, že v důsledku probíhající likvidace společnosti Saremar pozbyla RAS právní zájem na podání žaloby. V tomto ohledu uvedla, že RAS nemá v úmyslu zachovat hospodářskou činnost společnosti Saremar. V tomto ohledu se opírá o vyjádření RAS v rámci věci T-506/14, *Grandi Navi Veloci v. Komise*, kde RAS výslovně připustil, že v případě zrušení napadeného rozhodnutí nelze zastavit likvidaci společnosti Saremar a obnovit její hospodářskou činnost. Komise se rovněž opírá o prohlášení prezidenta RAS, převzatá v odůvodnění delibera n. 24/23 (regionální rozhodnutí č. 24/23) ze dne 22. dubna 2016, připojeného k jejím vyjádřením ze dne 29. července 2016, podle kterého „zájem regionální správy na zachování hospodářské činnosti společnosti Saremar pominul“. Mimoto podle Komise, jako věřitele společnosti Saremar ve vztahu k navrácení vyplacených podpor, nemá RAS zájem, aby uvedená částka byla vyloučena z pasiv uvedeného podniku. Konečně zájem RAS, aby v rozsudku Tribunál konstatoval, že v projednávané věci neposkytl neslučitelnou státní podporu, je abstraktní a hypotetické povahy, neboť takové konstatování nemá konkrétní účinek. Konkrétně Komise tvrdí, že s ohledem na rozsudek Corte costituzionale (Ústavní soud, Itálie) ze dne 16. července 2013 nemůže RAS mít ze zrušení napadeného rozhodnutí žádný „politický“ zisk, neboť nemá pravomoc k přijetí sporných opatření. Komise z toho vyvozuje, že tato absence právního zájmu na podání žaloby musí vést Tribunál k tomu, že v projednávaném případě nevydá rozhodnutí ve věci samé.
- 41 RAS v odpovědi na uvedené argumenty tvrdí, že jeho právní zájem na podání žaloby je zachován, proto, že je jednak orgánem veřejné moci a jednak jediným akcionářem společnosti Saremar. Podle RAS rozhodnutí, která učinil jako orgán veřejné moci s cílem zajistit územní kontinuitu mezi Sardiníí a pevninou, byla v napadeném rozhodnutí zpochybněna, neboť Komise zpochybňuje existenci potřeby veřejné služby a potřebu plnění závazků veřejné služby. Proto má RAS za to, že je konkrétně a aktuálně aktivně legitimován žádat potvrzení legality svých rozhodnutí prostřednictvím zrušení napadeného rozhodnutí. Mimoto tvrdí, že pokud by uvedené rozhodnutí bylo zrušeno, byla by pasiva uvedené společnosti významně snížena, což by umožnilo v plné výši uspokojit pohledávky z likvidačního zůstatku.
- 42 Zaprvé je třeba uvést, že Komise výslovně zpochybňuje skutečnost, že Tribunál má o projednávané žalobě rozhodnout, a to z důvodu zániku právního zájmu žalobce na podání žaloby v průběhu řízení, ale nezpochybňuje přípustnost žaloby. Nicméně její argument vycházející z toho, že RAS nemá na základě vnitrostátního práva pravomoc přijmout sporná opatření, vznáší otázku jak aktivní legitimace žalobce, tak existence právního zájmu žalobce v okamžiku podání uvedené žaloby. Jde přitom o dvě kumulativní podmínky přípustnosti uvedené žaloby (viz rozsudek ze dne 17. září 2015, *Mory a další v. Komise*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 62 a citovaná judikatura), které musí Tribunál v každém případě přezkoumat bez návrhu (viz usnesení ze dne 24. března 2011, *Internationaler Hilfsfonds v. Komise*, T-36/10, EU:T:2011:124, bod 45 a citovaná judikatura, a ze dne 4. května 2012, *UPS Europe a United Parcel Service Deutschland v. Komise*, T-344/10, nezveřejněný, EU:T:2012:216, bod 31 a citovaná judikatura).
- 43 V tomto ohledu plyne z článku 263 SFEU, že existuje jasný rozdíl mezi právem na podání žaloby na neplatnost, které mají unijní orgány a členské státy, uvedeným ve druhém pododstavci tohoto článku, a právem na podání žaloby na neplatnost, které mají fyzické a právnické osoby, uvedeným v jeho čtvrtém pododstavci. Podle judikatury tak výkon uvedeného práva ze strany unijních orgánů a členských států je podmíněn pouze napadnutelností aktu, jehož zrušení je požadováno, a nikoli odůvodněním aktivní legitimace uvedených orgánů nebo jejich právního zájmu na podání žaloby (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. září 2011, *Komise v. Nizozemsko*, C-279/08 P, EU:C:2011:551, body 35 až 42, a ze dne 20. září 2012, *Francie v. Komise*, T-154/10, EU:T:2012:452, body 37 a 38).

- 44 Naproti tomu právo fyzických a právnických osob uvedené v čl. 263 čtvrtém pododstavci SFEU je na jedné straně podmíněno tím, že uvedeným osobám je přiznána aktivní legitimace, tedy – podle znění uvedeného ustanovení – za podmínky, že jejich žaloba směřuje proti aktu, který je jim určen nebo který se jich bezprostředně a osobně dotýká, jakož i proti nařizovacímu aktu, který se jich bezprostředně dotýká a nevyžaduje přijetí prováděcích opatření (viz rozsudek ze dne 17. září 2015, *Mory a další v. Komise*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 59 a citovaná judikatura).
- 45 Uvedené právo fyzických a právnických osob na podání žaloby je na druhé straně podmíněno existencí právního zájmu ve stadiu podání žaloby, což je podmínka přípustnosti odlišná od aktivní legitimace. Stejně jako předmět žaloby, musí i uvedený právní zájem přetrvat až do vydání rozhodnutí soudu, jinak nebude vydáno rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek ze dne 17. září 2015, *Mory a další v. Komise*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, body 57 a 62 a citovaná judikatura). Takový právní zájem na podání žaloby předpokládá, že zrušení napadeného aktu by mohlo samo o sobě mít právní následky a že žaloba může ve svém výsledku přinést prospěch účastníku řízení, který ji podal (rozsudky ze dne 7. června 2007, *Wunenburger v. Komise*, C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 42, a ze dne 17. září 2015, *Mory a další v. Komise*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 55). Mimoto právní zájem žalobce na podání žaloby musí vzniknout a trvat a nemůže jít o budoucí a hypotetickou situaci (viz rozsudek ze dne 17. září 2015, *Mory a další v. Komise*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 56 a citovaná judikatura).
- 46 Konkrétně se podmínky připomenuté v bodech 44 až 45 vztahují na žalobu na neplatnost podávanou entitou s působností pod úrovní státu v rámci členského státu, která může být podána na základě čtvrtého pododstavce článku 263 SFEU, pokud právo uvedeného členského státu dotčenou entitu uznává za právnickou osobu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2009, *Komise v. Ente per le Ville Vesuviane a Ente per le Ville Vesuviane v. Komise*, C-445/07 P a C-455/07 P, EU:C:2009:529, bod 42 a citovaná judikatura).
- 47 Ohledně aktivní legitimace z judikatury týkající se státních podpor plyne, že entita s působností pod úrovní členského státu, kterému je učeno rozhodnutí, jímž Komise konstatuje slučitelnost a legalitu podpory zavedené uvedeným státem, může být za určitých okolností považována za bezprostředně a osobně dotčenou. Na jedné straně musí být uvedená entita považována za dotčenou bezprostředně, pokud napadené rozhodnutí může mít přímý dopad na akty poskytující sporné podpory, které přijala, jakož i na její povinnosti týkající se vymáhání uvedených podpor, aniž vnitrostátní orgány, kterým bylo napadené rozhodnutí oznámeno, mají v tomto ohledu posuzovací pravomoc. Na druhé straně musí být uvedená entita považována za osobně dotčenou, pokud je autorem aktu či aktů dotčených napadeným rozhodnutím a rozhodnutí, jež napadla, brání ve výkonu vlastních pravomocí, jež zamýšlí, takže její zájem zpochybnit uvedené rozhodnutí je odlišný od zájmu dotčeného členského státu (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudky ze dne 15. června 1999, *Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia v. Komise*, T-288/97, EU:T:1999:125, body 30 až 34, a ze dne 9. září 2014, *Hansestadt Lübeck v. Komise*, T-461/12, nezveřejněný, EU:T:2014:758, bod 34).
- 48 V projednávaném případě na jedné straně ze žádného dokumentu ve spisu ohledně bezprostředního vlivu na zájmy RAS nevyplývá, že italský stát, kterému bylo napadené rozhodnutí oznámeno, vykonal posuzovací pravomoc při oznámení uvedeného rozhodnutí žalobkyni. Uvedené rozhodnutí se tedy může přímo dotýkat práv a povinností RAS stran sporných podpor. Na druhé straně ohledně osobního dotčení uvedených zájmů je třeba uvést, jak plyne z regionálních rozhodnutí a z regionálního zákona č. 15 z roku 2012 uvedených v bodech 6 až 10 výše, sporné podpory poskytl RAS z vlastního podnětu a v rámci vlastních pravomocí jako regionální orgán pověřený dohlížet na ochranu společensko-hospodářských zájmů na území Sardinie i jako orgán veřejné moci pověřený hospodářskou a finanční správou společnosti Saremar, zejména ve vztahu k její privatizaci. Mimoto z dokumentů ve spisu neplyne, že italský stát během poskytování podpory zasahoval nebo měl pravomoc určovat zájmy RAS v tomto ohledu. V důsledku toho se jeví, že RAS je bezprostředně a osobně dotčen napadeným rozhodnutím, a tedy aktivně legitimován jednat proti uvedenému rozhodnutí.

- 49 Jak nicméně plyne z bodu 45 výše, ačkoli uvedené okolnosti postačují k prokázání aktivní legitimace RAS, neprokazují nezbytně jeho právní zájem na podání žaloby (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 17. září 2015, *Mory a další v. Komise*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, bod 62). Je totiž mimo jiné nutné, aby zrušení napadeného rozhodnutí samo o sobě mělo pro RAS právní následky a RAS měl prospěch z podání projednávané žaloby.
- 50 V tomto ohledu postačí uvést, že k datu podání žaloby se napadené rozhodnutí nepříznivě zasahovalo do právního postavení RAS v rozsahu, v němž Komise prohlásila sporné podpory za neslučitelné a protiprávní a nařídila jejich vymáhání. K tomu datu tedy RAS mohl mít prospěch ze zrušení napadeného rozhodnutí. Pouze na základě takového zrušení by totiž právní důsledky uvedeného rozhodnutí na platnost aktů vydaných RAS poskytujících sporné podpory a povinnosti plynoucí pro RAS z uvedeného rozhodnutí, tedy zákaz provádět uvedené akty a povinnost vymáhat dotčené podpory, automaticky přestaly pro RAS platit, a jeho právní situace by se tím nutně změnila (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 4. března 2009, *Tirrenia di Navigazione a další v. Komise*, T-265/04, T-292/04 a T-504/04, nezveřejněný, EU:T:2009:48, body 69 a 70).
- 51 Jak bylo uvedeno v bodě 40 výše, Komise má za to, že RAS nemůže mít ze zrušení napadeného rozhodnutí žádný „politický“ zisk, neboť nemá pravomoc k přijetí opatření, která jsou předmětem uvedeného rozhodnutí. Podle Komise totiž rozsudek Corte costituzionale ze dne 16. července 2013 vyřešil ve prospěch státu otázku, který orgán je příslušný pro určení závazků veřejné služby ve vztahu ke spojům mezi Sardiníí a pevninou. Komise tedy v podstatě zaujala postoj, pokud jde o uvedený rozsudek Corte costituzionale, že pouze italský stát je příslušný zavést veřejnou službu kabotáže zavedenou ze strany RAS v roce 2011 a 2012, a přijmout s tím související sporné vyrovnávací opatření.
- 52 Na jedné straně je však důležité zdůraznit, že podle ustálené judikatury nepřísluší unijním orgánům, a konkrétně unijním soudům, rozhodovat o dělbě pravomocí provedené institucionálními pravidly vnitrostátního práva mezi jednotlivými vnitrostátními subjekty a o povinnostech, které jim v souladu s tím přísluší (usnesení ze dne 21. března 1997, *Région wallonne v. Komise*, C-95/97, EU:C:1997:184, bod 7, a rozsudek ze dne 15. června 1999, *Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia v. Komise*, T-288/97, EU:T:1999:125, bod 48).
- 53 Na druhé straně je v každém případě třeba konstatovat, že argument Komise nijak nezpochybňuje úvahy uvedené v bodech 47 až 50 výše, které se týkají aktivní legitimace a právního zájmu žalobce na podání žaloby. Pokud jde o aktivní legitimaci, jak bylo uvedeno v bodě 48 výše, Tribunál jednoznačně konstatuje, že sporné podpory byly ze strany RAS vyplaceny na základě jeho vlastního podnětu a s cílem výkonu jeho vlastních pravomocí a italský stát v tomto ohledu nijak nezasahoval, takže zájem RAS zpochybnit napadené rozhodnutí se liší od zájmu italského státu. Proto není nutné, aby Tribunál prováděl výklad rozsudku Corte costituzionale ze dne 16. července 2013 za účelem ověření, zda RAS, jak tvrdí, skutečně ohledně sporného vyrovnávacího opatření měl pravomoc – z důvodu teritoriální kontinuity – zavést vlastní službu námořní kabotáže mezi Sardiníí a italskou pevninou. Ohledně právního zájmu na podání žaloby plyne z bodu 50 výše, že napadené rozhodnutí nepříznivě zasahuje do právního postavení žalobce a žalobce tedy může z jeho zrušení mít právní prospěch. Okolnost, že žalobce nemohl z důvodů uvedených Komisí dosáhnout žádného „politického“ prospěchu, je tedy irrelevantní. Komise mimoto netvrdí, že výše uvedený rozsudek Corte costituzionale zpochybnuje pravomoc RAS poskytnout sporné navýšení kapitálu.
- 54 Zadržet je třeba ověřit, zda právní zájem RAS na podání žaloby přestal v průběhu řízení existovat v důsledku likvidace společnosti Saremar, jak tvrdí Komise.
- 55 V tomto ohledu z vysvětlení a z dokumentů poskytnutých Tribunálu účastníky řízení ve dnech 11. a 29. července 2016 plyne, že společnost Saremar vzhledem k nemožnosti vrátit již vyplacenou část sporných podpor požádala o vstup do řízení týkajícího se vyrovnání s věřiteli, s cílem vlastní likvidace, a že této žádosti Tribunale di Cagliari (soud v Cagliari, Itálie) vyhověl dne 22. července 2015.

Vyrovnaní s věřiteli má uspokojit věřitele společnosti Saremar prodejem a likvidací veškerého jejího majetku. Flotila společnosti Saremar byla dne 30. prosince 2015 prodána a uvedená společnost ukončila veškerou činnost dne 31. března 2016, zatímco dne RAS udělil 18. března 2016 koncesi na spoje mezi Sardiníí a malými sardskými ostrovy jiné společnosti. Mimoto v odpovědi ze dne 11. července 2016 RAS uvedl, že společnost Saremar se nacházela v pokročilém stadiu likvidace, takže všechny přednostní pohledávky byly uspokojeny a v příštích měsících mělo nastat první podstatné dělení mezi nezajištěné věřitele.

- 56 Je však třeba konstatovat, že bez ohledu na likvidaci společnosti Saremar nepřestal právní zájem RAS na podání žaloby existovat.
- 57 Na jedné straně je totiž třeba uvést, že napadené rozhodnutí nebylo zrušeno či vzato zpět, takže přetrvává předmět projednávané žaloby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2007, *Wunenburger v. Komise*, C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 48).
- 58 Na druhé straně napadené rozhodnutí nadále vyvolává právní účinky vůči RAS, které nepřestaly existovat pouze na základě likvidace společnosti Saremar. V tomto ohledu Komise nezpochybňuje, jak uvedly na jednání RAS a společnost Saremar, že vstup do likvidace posledně uvedené nemá za následek její zánik, k němuž dojde pouze po skončení likvidačního řízení. Přitom i za předpokladu, že by po zániku společnosti Saremar povinnosti plynoucí z napadeného rozhodnutí přestaly mít pro RAS konkrétní obsah, toto v žádném případě neplatí ve stadiu vstupu společnosti Saremar do likvidace. Je třeba dodat, že Tribunál nebyl dosud informován o ukončení řízení o likvidaci společnosti Saremar.
- 59 Z důvodu uvedeného rozhodnutí tedy RAS nadále neměl právo vyplatit společnosti Saremar část sporného navýšení kapitálu, k němuž uvedený orgán veřejné moci nepřistoupil z důvodu oznámení této transakce Komisi, jak plyne ze zápisu valné hromady akcionářů společnosti Saremar ze dne 11. července 2012 připojeného k žalobě.
- 60 Mimoto ohledně té části sporných podpor, která již byla ze strany RAS vyplacena společnosti Saremar, z ustálené judikatury plyne, že pouhá okolnost, že je podnik v úpadku, zejména pokud úpadkové řízení vede k jeho likvidaci, tedy nezpochybňuje zásadu navrácení podpory. V takovém případě totiž lze obnovení předchozí situace a vyloučení narušení hospodářské soutěže vyplývajícího z protiprávně poskytnutých podpor v podstatě dosáhnout zapsáním závazku týkajícího se vrácení předmětných podpor mezi pasiva podniku v likvidaci (viz rozsudek ze dne 1. července 2009, *KG Holding a další v. Komise*, T-81/07 až T-83/07, EU:T:2009:237, body 192 a 193 a citovaná judikatura). RAS má tedy přinejmenším nadále povinnost dohlédnout na to, aby pohledávky společnosti Saremar z titulu již vyplacené části sporné podpory byly zapsány do pasiv uvedené společnosti.
- 61 Za uvedených podmínek je – aniž je nutné přezkoumat argumenty RAS – třeba uvést, že vstup společnosti Saremar do likvidace nezpochybňuje konstatování učiněné v bodě 50 výše, podle kterého by zrušení napadeného rozhodnutí mohlo žalobkyni přinést prospěch, neboť povinnosti plynoucí z uvedeného rozhodnutí by pro ni automaticky přestaly platit, a její právní postavení by se tím nutně změnilo.
- 62 Argumenty Komise nemohou uvedené úvahy zpochybnit.
- 63 Z uvedených úvah jasně plyne, že otázka, zda společnost Saremar může, či nemůže pokračovat v hospodářské činnosti, a tudíž zda má RAS zájem na pokračování uvedené činnosti, není relevantní pro trvání právního zájmu žalobce na podání žaloby. Z bodů 57 až 60 výše plyne, že v tomto ohledu je důležité, že přetrvává předmět napadeného rozhodnutí a že uvedené rozhodnutí nadále vyvolává právní účinky vůči RAS a rozhodnutím, které RAS přijal jako orgán veřejné moci. Proto prohlášení RAS v kontextu věci T-506/14, *Grandi Navi Veloci v. Komise* a prohlášení prezidenta RAS, uvedené v odůvodnění regionálního rozhodnutí č. 24/23 (viz bod 40 výše), o které se Komise opírá, nejsou

v projednávaném případě relevantní. Mimoto v rozporu s tvrzeními Komise, neporušuje RAS trváním na projednávané žalobě navzdory uvedeným prohlášením zásadu, podle které nikdo nemůže napadnout, co předtím uznal (*nemo potest venire contra factum proprium*).

- 64 Jak plyne z bodů 47 až 61 výše, právo podat projednávanou žalobu má RAS nikoli jako věřitel společnosti Saremar, ale jako orgán veřejné moci, který poskytl sporné podpory. Proto je nepodstatná okolnost, že neměl zájem na zrušení napadeného rozhodnutí jako věřitel společnosti Saremar z důvodu vstupu posledně uvedené do likvidace.
- 65 Konečně z důvodů uvedených v bodech 52 a 53 výše nelze přijmout argument Komise vycházející z údajného nedostatku pravomoci RAS poskytnout sporné vyrovnávací opatření.
- 66 Ze všeho výše uvedeného plyne, že RAS si zachoval právní zájem na podání žaloby v rámci tohoto řízení a že je v důsledku toho třeba rozhodnout ve věci samé.

2. K věci samé

- 67 Žaloba má dvě části; první směřuje ke zrušení napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise prohlásila sporné vyrovnávací opatření za neslučitelné s vnitřním trhem a protiprávně vykonané, a druhá část směřuje ke zrušení uvedeného rozhodnutí v rozsahu, v němž Komise prohlásila sporné navýšení kapitálu za neslučitelné a protiprávní.

K první části žaloby, která se týká části napadeného rozhodnutí týkající se sporného vyrovnávacího opatření

- 68 Žalobce vznáší proti části napadeného rozhodnutí týkající se sporného vyrovnávacího opatření formálně pět důvodů, které vychází v zásadě z nesprávného právního posouzení a ze zjevně nesprávného posouzení. První důvod se týká určení závazků veřejné služby uložených společnosti Saremar, druhý důvod se týká uplatnění Altmark, třetí důvod se týká uplatnění rozhodnutí Komise 2005/842/ES ze dne 28. listopadu 2005 o použití čl. [106 odst. 2 SFEU] na státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby poskytované určitým podnikům pověřeným poskytováním služeb obecného hospodářského zájmu (Úř. věst. 2005, L 312, s. 67, dále jen „rozhodnutí SOHZ z roku 2005“) a rozhodnutí SOHZ z roku 2011, čtvrtý důvod se týká kvalifikace společnosti Saremar jako podniku v obtížích a pátý důvod se týká uplatnění zásad Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011.
- 69 V tomto ohledu je třeba uvést, že uvedené důvody se v zásadě týkají meritorní legality napadeného rozhodnutí. V rámci uvedených důvodů však rovněž RAS rovněž tvrdí, že napadené rozhodnutí je stíženo nedostatkem odůvodnění. Stejně tak v rámci čtvrtého důvodu RAS uplatňuje porušení práva na obhajobu, neboť v rámci správního řízení nebyla projednána otázka, zda je společnost Saremar podnikem v obtížích. Je tedy třeba mít za to, že RAS ve skutečnosti v tomto ohledu vznáší šestý žalobní důvod, odlišný od výše uvedených žalobních důvodů, který vychází z porušení podstatných formálních náležitostí a obsahuje dvě části týkající se jednak porušení povinnosti uvést odůvodnění a jednak porušení práva na obhajobu. Tento důvod je třeba přezkoumat odděleně (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 5. prosince 2013, Komise v. Edison, C-446/11 P, nezveřejněný, EU:C:2013:798, bod 20, a citovaná judikatura).
- 70 Tribunál považuje za vhodné přezkoumat v první řadě šestý důvod, poté ve druhé řadě druhý a pátý důvod a poté ve třetí řadě první důvod.

K šestému důvodu, vycházejícímu z porušení podstatných formálních náležitostí

– K první části, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění napadeného rozhodnutí

- 71 Na podporu první části šestého důvodu RAS uplatňuje v podstatě pět výtek. Především je třeba přezkoumat společně první dvě výtky.
- 72 První výtka vychází z toho, že určení závazků veřejné služby uložených společnosti Saremar provedené v napadeném rozhodnutí je nedostatečně odůvodněno. Druhá výtka vychází z toho, že Komise neodůvodnila své rozhodnutí nezohlednit důkazy předložené RAS k prokázání nezbytnosti závazků veřejné služby uložených společnosti Saremar a jejich dostatečně jasné určení.
- 73 V tomto ohledu je třeba uvést, že uvedené dvě výtky se týkají odůvodnění části napadeného rozhodnutí týkající se přezkumu sporného vyrovnávacího opatření s ohledem na první podmínku Altmark. Jak bude uvedeno v bodech 123 až 132 níže, uvedená část napadeného rozhodnutí přitom nebyla nezbytná, aby Komise mohla konstatovat, že uvedené vyrovnávací opatření nedodrželo podmínky Altmark, jelikož mohla právem konstatovat, že druhá z uvedených podmínek není splněna. Proto údajná pochybení Komise v rámci uplatnění první podmínky Altmark nemají vliv na legalitu napadeného rozhodnutí. Není tedy třeba ověřit, zda první výtka splňuje podmínky přípustnosti určené v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Tribunálu ze dne 2. května 1991, který byl použitelný ke dni podání žaloby, je třeba mít za to, že obě dotčené výtky jsou neúčinné a musí být odmítnuty.
- 74 Třetí výtka se týká nedostatku odůvodnění bodů 255 až 260 napadeného rozhodnutí, v nichž Komise přezkoumala slučitelnost sporného vyrovnávacího opatření s ohledem na podmínky stanovené v rozhodnutí SOHZ z roku 2011 a v rozhodnutí SOHZ z roku 2005.
- 75 Zaprvé podle ustálené judikatury musí požadavek uvedený v čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991, podle kterého musí žaloba kromě uvedení předmětu sporu obsahovat uplatňované žalobní důvody a argumenty, jakož i jejich shrnutí, být vykládán v tom smyslu, že pod hrozbou nepřípustnosti uvedených důvodů musí žaloba výslovně uvádět, v čem spočívají, takže jejich pouhé abstraktní uvedení nesplňuje požadavky jednacího řádu. Obdobné požadavky jsou vyžadovány ohledně výtky uplatněné na podporu žalobního důvodu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 14. února 2012, Itálie v. Komise, T-267/06, nezveřejněný, EU:T:2012:69, bod 35, a ze dne 12. září 2013, Besselink v. Rada, T-331/11, nezveřejněný, EU:T:2013:419, body 37 až 41 a citovaná judikatura).
- 76 V projednávaném případě je přitom třeba uvést, že žalobce neuvádí obsah třetí výtky. Omezuje se totiž na to, že v nadpisu třetího žalobního důvodu týkajícího se pochybení, kterých se dopustila Komise v bodech 255 až 260 napadeného rozhodnutí, uvádí „porušení článku 296 SFEU“, aniž jakkoli upřesnila, v čem porušení spočívá. V důsledku toho na základě čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu ze dne 2. května 1991 je tato výtka nepřípustná.
- 77 Čtvrtá výtka v podstatě vychází z toho, že Komise v bodě 269 napadeného rozhodnutí neuvedla, zda má za to, že přiznání vyrovnání za závazky veřejné služby podniku v obtížích je ze zásady vyloučeno.
- 78 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 296 SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech projednávaného případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 Smlouvy, musí být posuzována s ohledem nejen na

jeho text, ale i na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek ze dne 28. ledna 2016, *Slovinsko v. Komise*, T-507/12, nezveřejněný, EU:T:2016:35, bod 23 a citovaná judikatura).

- 79 *Mimoto v oblasti státních podpor nezbytný vzájemný vztah mezi důvody, kterých se dovolávaly zúčastněné strany během formálního vyšetřovacího řízení, a odůvodněním rozhodnutí Komise, nemůže znamenat, že Komise má povinnost odmítnout každý argument, který je uplatňován na podporu těchto důvodů. Stačí, aby vyložila skutečnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam pro logiku rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 28. ledna 2016, *Slovinsko v. Komise*, T-507/12, nezveřejněný, EU:T:2016:35, bod 25 a citovaná judikatura).*
- 80 *V projednávaném případě nebylo nezbytné, aby Komise v bodě 269 napadeného rozhodnutí uvedla, zda má za to, že poskytnutí vyrovnání za závazky veřejné služby podniku v obtížích je ze zásady vyloučeno. Stačilo totiž, že uvedla, jak tomu je také v případě uvedeného bodu napadeného rozhodnutí, že v souladu s bodem 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 a s ohledem na nesplnění podmínek rozhodnutí SOHZ z roku 2011 v projednávaném případě musí být slučitelnost uvedeného vyrovnání posouzena s ohledem na pokyny pro podporu na záchranu a restrukturalizaci. Takové konstatování jasně uvádí rozhodující právní prvky, které vedly Komisi k tomu, že v projednávaném případě považuje za nezbytné uplatnit uvedené pokyny. Komise tudíž nemusela dále podrobně uvádět teoretické postuláty, na kterých spočívá její odůvodnění, neboť bod 269 napadeného rozhodnutí jednak umožnil RAS pochopit odůvodnění a zpochybnit uvedené postuláty v rámci projednávané žaloby, konkrétně v rámci čtvrtého důvodu, a jednak umožnil Tribunálu provést přezkum. Čtvrtý žalobní důvod tedy musí být zamítnut.*
- 81 *Pátý důvod vychází v podstatě z toho, že Komise neodůvodnila uplatnění – v projednávaném případě – zásad stanovených v bodech 14, 19, 20, 39 a 60 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011, ačkoli podle bodu 61 téhož rámce se uvedené zásady na sporné vyrovnávací opatření neuplatní.*
- 82 *V tomto ohledu postačí uvést, jak učinila Komise v žalobní odpovědi, že tento žalobní důvod spočívá na předpokladu, že sporné vyrovnání za závazky veřejné služby splňuje podmínky uvedené v čl. 2 odst. 1 rozhodnutí SOHZ z roku 2011, a proto se v souladu s bodem 61 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 na uvedené vyrovnání neuplatní body 14, 19, 20, 39 a 60 uvedeného rámce. Přitom v předchozí části napadeného rozhodnutí, tedy v bodech 255 až 260 uvedeného rozhodnutí, Komise uvedla důvody, proč měla za to, že podmínky pro uplatnění rozhodnutí SOHZ z roku 2011 nejsou v projednávaném případě splněny. V důsledku toho nebyla povinna později odůvodnit, proč sporné vyrovnání přezkoumala s ohledem na podmínky stanovené v bodech 14, 19, 20, 39 a 60 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011.*
- 83 *Za těchto podmínek musí být pátá výtku zamítnuta, a je tedy třeba zamítnout první část šestého žalobního důvodu v planém rozsahu.*

– Ke druhé části, která vychází z porušení práva na obhajobu

- 84 *RAS tvrdí, že Komise kvalifikovala společnost Saremar jako podnik v obtížích poprvé až v napadeném rozhodnutí. Podle RAS tato otázka nikdy nebyla předmětem kontradiktorní diskuze ve správním řízení.*
- 85 *Komise namítá, že se v projednávané věci nelze dovolávat práva žalobce na obhajobu ve správním řízení.*
- 86 *V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury mají zúčastněné osoby ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU v rámci řízení o přezkumu státních podpor pouze právo sdělit Komisi jakékoli informace s cílem informovat ji pro účely jejího dalšího postupu a samy se nemohou dovolávat práva*

na kontradiktorní diskuzi s Komisí, jako je diskuze zahájena ve prospěch dotčeného členského státu. Mezi zúčastněné strany ve smyslu čl. 108 odst. 2 SFEU patří nejen příjemci podpory, nebo případně jejich soutěžitelé, ale rovněž územní entity s působností pod úrovní státu, které podporu poskytly, jako je v projednávaném případě RAS (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. listopadu 2011, Komise a Španělsko v. Government of Gibraltar a Spojené království, C-106/09 P a C-107/09 P, EU:C:2011:732, bod 181 a citovaná judikatura, a ze dne 12. května 2011, Région Nord-Pas-de-Calais a Společenství d'Agglomération du Douaisis v. Komise, T-267/08 a T-279/08, EU:T:2011:209, bod 87 a citovaná judikatura). V důsledku toho okolnost, že v projednávaném případě neproběhla mezi RAS a Komisí v rámci formálního vyšetřovacího řízení žádná kontradiktorní diskuze ohledně otázky, zda má společnost Saremar být kvalifikována jako podnik v obtížích, není porušením práva žalobce na obhajobu. V každém případě, jak Komise právem zdůraznila, rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení, v bodech 260 a 261 odůvodnění, odkazovalo výslovně na předpoklad, podle kterého byla společnost Saremar podnikem v obtížích, přičemž uvedla, že Komise v tomto ohledu nemá k dispozici žádné informace. Příslušelo tedy RAS, aby během uvedeného řízení využil jemu poskytnutou možnost a předložil vyjádření a informace v této otázce, pokud to považoval za nutné.

- 87 Je tedy třeba zamítnout druhou část šestého žalobního důvodu, a tudíž zamítnout šestý důvod v plném rozsahu.

Ke druhému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU a čl. 106 odst. 2 SFEU, jakož i ze zjevně nesprávných posouzení, kterých se dopustila Komise při uplatnění podmínek Altmark

- 88 Druhý důvod se týká uplatnění prvních tří podmínek Altmark ze strany Komise v bodech 167 až 224 napadeného rozhodnutí. Uvedený důvod sestává z pěti částí. První tři části se týkají první podmínky Altmark, čtvrtá a pátá část se týkají druhé a třetí z uvedených podmínek. RAS má v podstatě za to, že zjevně nesprávná posouzení, kterých se dopustila Komise v rámci uplatnění uvedených podmínek, jsou porušením čl. 107 odst. 1 SFEU a čl. 106 odst. 2 SFEU.
- 89 Úvodem je třeba uvést, že Tribunálu přísluší meritorně přezkoumat argumentaci RAS na podporu jednotlivých částí druhého důvodu výhradně s ohledem na údajné porušení čl. 107 odst. 1 SFEU, a nikoli s ohledem na údajné porušení čl. 106 odst. 2 SFEU. Podmínky Altmark mají totiž za cíl kvalifikovat dotčené opatření jako státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU pro účely určení existence povinnosti oznámení uvedeného opatření Komisi v případě nové podpory, nebo povinnosti spolupráce s Komisí v případě stávající podpory (v tomto smyslu viz a *par analogie* rozsudek ze dne 1. července 2010, M6 a TF1 v. Komise, T-568/08 a T-573/08, EU:T:2010:272, body 128 a 129 a citovaná judikatura). Naproti tomu se uvedené podmínky netýkají určení slučitelnosti uvedené podpory s ohledem na čl. 106 odst. 2 SFEU; toto určení z definice znamená, že opatření bylo předtím kvalifikováno jako státní podpora. V důsledku toho je tento žalobní důvod neúčinný, neboť vychází z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU.
- 90 Mimoto je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury pro kvalifikaci opatření jako státní podpory je vyžadováno, aby byly splněny všechny podmínky stanovené v čl. 107 odst. 1 SFEU. Uvedené podmínky jsou tyto: zaprvé se tak musí jednat o státní zásah nebo zásah ze státních prostředků, zadruhé tento zásah musí být způsobilý ovlivnit obchod mezi členskými státy, zatřetí musí poskytnout svému příjemci výhodu, začtvrté musí nebo může narušovat hospodářskou soutěž (viz rozsudek ze dne 22. října 2015, EasyPay a Finance Engineering, C-185/14, EU:C:2015:716, bod 35 a citovaná judikatura).
- 91 Pro účely kvalifikace opatření jako státní podpory je v čl. 107 odst. 1 SFEU předpokládána zejména existence výhody přiznané podniku. Jak přitom Soudní dvůr rozhodl v bodě 87 rozsudku ze dne 24. července 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, EU:C:2003:415), čl. 107 odst. 1 SFEU se nevztahuje na státní zásah, který je považován za kompenzaci představující protihodnotu za plnění uskutečněná podniky-příjemci za účelem plnění povinností veřejné služby,

takže tyto podniky ve skutečnosti nejsou finančně zvýhodněny, a uvedený zásah tedy neposkytuje těmto podnikům výhodnější soutěžní postavení oproti konkurenčním podnikům (rozsudky ze dne 24. července 2003, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, EU:C:2003:415, bod 87, a ze dne 22. října 2015, *EasyPay a Finance Engineering*, C-185/14, EU:C:2015:716, bod 45).

- 92 Nicméně aby v konkrétním případě takové vyrovnání nebylo kvalifikováno jako státní podpora, musí být splněny určité podmínky. Zaprvé podnik-příjemce musí být skutečně pověřen plněním povinností veřejné služby a tyto povinnosti musí být jasně definovány. Zadruhé parametry, na jejichž základě je vyrovnání vypočteno, musejí být předem stanoveny objektivním a transparentním způsobem, aby se zabránilo tomu, že toto vyrovnání přinese hospodářské zvýhodnění, jež může upřednostnit podnik-příjemce ve vztahu ke konkurenčním podnikům. Zatřetí vyrovnání nemůže přesahovat meze toho, co je nezbytné k pokrytí všech nebo části nákladů vynaložených k plnění povinností veřejné služby se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který je přiměřený k plnění těchto povinností. Začtvrté není-li výběr podniku, který má být pověřen plněním povinností veřejné služby, v konkrétním případě učiněn v rámci řízení o zadání veřejné zakázky umožňujícího vybrat zájemce schopného poskytovat tyto služby za nejmenších nákladů pro územně správní celek, musí být úroveň nutného vyrovnání určena na základě analýzy nákladů, které by průměrný podnik, správně řízený a přiměřeně vybavený dopravními prostředky k tomu, aby mohl uspokojit požadavky veřejné služby, vynaložil při plnění těchto povinností se zohledněním příjmů, které se k nim vztahují, jakož i zisku, který je přiměřený k plnění těchto povinností (rozsudky ze dne 24. července 2003, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, EU:C:2003:415, body 88 až 93, a ze dne 11. března 2009, *TF1 v. Komise*, T-354/05, EU:T:2009:66, bod 128).
- 93 V důsledku toho státní zásah, který nesplňuje jednu nebo více podmínek *Altmark*, může být považován za státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, jsou-li splněny ostatní podmínky požadované pro kvalifikaci jako podpora, uvedené v daném článku (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. července 2003, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg*, C-280/00, EU:C:2003:415, bod 94, a ze dne 11. března 2009, *TF1 v. Komise*, T-354/05, EU:T:2009:66, bod 129).
- 94 Z výše uvedeného vyplývá, že podmínky *Altmark*, které musí být splněny, aby státní zásah ve formě vyrovnání za závazky veřejné služby nemusel být považován za státní podporu, jsou kumulativní. Mimoto se uvedené podmínky od sebe navzájem liší a sledují vlastní cíle (rozsudek ze dne 18. února 2016, *Německo v. Komise*, C-446/14 P, nezveřejněný, EU:C:2016:97, bod 31). V rámci přezkumu státních podpor tedy Komise nemusí přezkoumávat všechny uvedené podmínky, pokud konstatuje, že jedna či více z nich není splněna (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. března 2009, *TF1 v. Komise*, T-354/05, EU:T:2009:66, body 142, 143 a 146). Stejně tak chybné konstatování Komise, že jedna z uvedených podmínek není splněna, nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, pokud Komise správně učiní stejné konstatování ohledně další z uvedených podmínek. Takové konstatování totiž samo o sobě stačí k závěru, že sporné opatření poskytuje hospodářskou výhodu, která může vést ke kvalifikaci jako státní podpora (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. listopadu 2015, *Abertis Telecom a Retevisión I v. Komise*, T-541/13, nezveřejněný, ve stadiu kasačního opravného prostředku, EU:T:2015:898, body 64 a 112).
- 95 Za těchto podmínek je vhodné v projednávaném případě přezkoumat společně jednotlivé části tohoto žalobního důvodu. Každá z uvedených částí se totiž týká jedné z podmínek *Altmark*, a v důsledku toho žádná z nich nemůže sama o sobě způsobit zrušení napadeného rozhodnutí.
- 96 Jak mimoto plyne z bodu 173 napadeného rozhodnutí, Komise měla za to, že z důvodů jasnosti je vhodnější začít přezkum dodržení podmínek *Altmark* ze strany sporného vyrovnávacího opatření analýzou uvedeného opatření s ohledem na druhou z uvedených podmínek. Mimoto v bodě 179 uvedeného rozhodnutí analýzu uzavřela tím, že tato podmínka nebyla splněna, a tudíž vyrovnání za závazky veřejné služby poskytuje společnosti *Saremar* hospodářskou výhodu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Až po uvedené analýze Komise přezkoumala první (body 180 až 219 napadeného rozhodnutí) a třetí podmínku *Altmark* (body 220 až 223 napadeného rozhodnutí). Je tedy třeba

přezkoumat zaprvé argumenty RAS týkající se nesprávných právních posouzení a nesprávných posouzení ze strany Komise v rámci uplatnění druhé podmínky Altmark, které RAS uvedl na podporu čtvrté části tohoto žalobního důvodu.

- 97 RAS v podstatě tvrdí, že druhá podmínka Altmark nevyžaduje, aby se rozhodnutí o poslání veřejné služby týkalo výslovně dotčeného vyrovnávacího opatření. Stačí jako v projednávaném případě, aby byla transparentně a objektivně předem stanovena všechna kritéria organizace a provozování uvedené veřejné služby, která umožňují určit náklady a zisky s uvedenou službou spojené. Mimoto zavedení odděleného účetnictví společnosti Saremar pro provozování spojů s pevninou by v projednávaném případě zabránilo jakémukoli nadměrnému poskytování náhrad a veškerému křížovému financování. Mimoto má RAS za to, že nevyločil ztrátu z podnikání, neboť společnost Saremar uložil plnit úkoly veřejné služby za všech okolností. Konečně podle RAS potvrdilo rozhodnutí Komise 2009/611/ES ze dne 8. července 2008 týkající se opatření C 58/02 (ex N 118/02), která Francie zavedla ve prospěch Sociétés Nationale Maritime Corse-Méditerranée (SNCM) (Úř. věst. 2009, L 225, s. 180, dále jen „rozhodnutí SNCM“) možnost, aby Komise schválila vyrovnání za závazky veřejné služby vyplacené *a posteriori*.
- 98 Komise se hájí v podstatě převzetím úvah, které uvedla v bodech 174 až 177 napadeného rozhodnutí a které ji vedly k závěru, že druhá podmínka Altmark nebyla v projednávaném případě splněna. Mimoto tvrdí, že rozhodnutí SNCM není relevantní. Společnost CIN jako vedlejší účastník v podstatě potvrzuje uvedenou argumentaci.
- 99 Úvodem je třeba připomenout, že než Komise v bodě 179 napadeného rozhodnutí dospěla k závěru, že druhá podmínka Altmark není v projednávaném případě splněna, měla v bodech 174 až 177 uvedeného rozhodnutí za to, že parametry pro výpočet sporného vyrovnávacího opatření nelze považovat za objektivně a transparentně předem stanovené. Uvedla totiž, že v rozhodnutích určujících poslání veřejné služby společnosti Saremar nebylo stanoveno žádné vyrovnání, a dokonce bylo vyloučeno. Podle napadeného rozhodnutí tak výše uvedené rozhodnutí RAS spočívá na postulátu, že dotčené poslání veřejné služby musí být společností Saremar plněno, když ne se ziskem, tak alespoň při zachování rozpočtové rovnováhy, a teprve když se zjistilo, že plnění daného poslání vede ke ztrátě, byl později zaveden mechanismus vyrovnání (body 174 až 177 napadeného rozhodnutí). Dodává, že – jak konstatovala v rámci uplatnění první podmínky Altmark – jelikož povinnosti týkající se cenového sazebníku nebyly jasně definovány, nelze objektivně a transparentně stanovit parametry pro výpočet vyrovnání, které jsou s cenami nezbytně spojeny (bod 178 napadeného rozhodnutí).
- 100 V tomto ohledu, jak bylo připomenuto v bodě 92 výše, se druhá podmínka Altmark týká nezbytnosti předem objektivně a transparentně stanovit parametry, na jejichž základě se vypočte vyrovnání, aby se předešlo tomu, že toto vyrovnání bude obsahovat hospodářskou výhodu pro podnik-příjemce ve srovnání s jeho soutěžiteli.
- 101 Jak Tribunál opakovaně uvedl, členské státy totiž mají širokou posuzovací pravomoc nejen ohledně vymezení poslání veřejné služby, kterého se týká první podmínka Altmark, ale rovněž ohledně určení náhrady za náklady na uvedenou veřejnou službu. Vzhledem k neexistenci unijního práva v oblasti služeb obecného hospodářského zájmu (SOHZ) není Komise oprávněna rozhodovat o rozsahu poslání veřejné služby, což přísluší provozovateli veřejné služby, konkrétně o výši nákladů spojených s uvedenou službou, ani o vhodnosti politických rozhodnutí učiněných v tomto ohledu vnitrostátními orgány, ani o hospodářské účinnosti provozovatele veřejné služby (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2014, Zweckverband Tierkörperbeseitigung v. Komise, T-309/12, nezveřejněný, EU:T:2014:676, body 104 a 148 a citovaná judikatura).
- 102 Ostatně zejména proto, že takové určení náhrady nákladů na veřejnou službu podléhá pouze omezené kontrole orgánů, druhá podmínka Altmark vyžaduje, aby orgány mohly ověřit existenci objektivních a transparentních předem stanovených parametrů, přičemž uvedené parametry musí být stanoveny tak, aby bylo vyloučeno jakékoli zneužití pojmu „SOHZ“ ze strany členského státu, které by mělo za

účinek poskytnutí hospodářské výhody provozovateli veřejné služby ve formě náhrady (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2014, *Zweckverband Tierkörperbeseitigung v. Komise*, T-309/12, nezveřejněný, EU:T:2014:676, bod 148 a citovaná judikatura).

- 103 Tato podmínka členským státům ponechává volnost výběru praktických způsobů zajištění jejího dodržování, zůstanou-li způsoby stanovování parametrů výpočtu vyrovnání objektivní a transparentní. Posouzení Komise v tomto smyslu se musí opírat o analýzu konkrétních právních a hospodářských podmínek, s ohledem na které jsou tyto parametry stanoveny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. listopadu 2012, *CBI v. Komise*, T-137/10, EU:T:2012:584, bod 192 a citovaná judikatura).
- 104 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že analýza Komise v bodech 174 až 177 napadeného rozhodnutí, v jejímž rámci se Komise opírá zejména o neexistenci jakéhokoli předchozího určení náhrady, není stížena pochybením.
- 105 Z dokumentů ve spisu totiž plyne, že žádné z regionálních rozhodnutí uvedených v bodech 6 až 9 výše, kterými RAS svěřil společnosti Saremar provozování spojů s pevninou, a upřesnil s tím související závazky veřejné služby, výslovně ani mlčky nestanoví vyplacení vyrovnání za závazky veřejné služby odpovídající nákladům vzniklým výkonem uvedených závazků. Naopak, jak Komise zdůraznila v bodech 174 až 177 napadeného rozhodnutí, všechna uvedená rozhodnutí dala společnosti Saremar pokyny určit spoje a jejich ceny, jakož i měnit uvedené ceny s cílem sladit poptávku po dopravě s cílem udržení hospodářské a rozpočtové rovnováhy. Uvedená rozhodnutí tedy spočívají na postulátu, že výkon výše uvedených závazků veřejné služby musí být prováděn v tržních podmínkách, a tedy při zachování životaschopnosti činnosti bez využití vyrovnání za závazky veřejné služby vyplaceného ze strany RAS. Jak ostatně Komise uvedla v bodě 177 napadeného rozhodnutí, regionální rozhodnutí č. 48/65 výslovně odůvodňuje povinnost udržet hospodářskou rovnováhu spojů s pevninou odkazem na cíl zabránit vyplacení neslučitelné státní podpory.
- 106 Za těchto podmínek Komise právem měla za to, že požadavek na určení předem objektivních a transparentních parametrů pro výpočet vyrovnání za závazky veřejné služby nelze v projednávaném případě považovat za splněný. Nemůže tomu tak být, jelikož RAS nepřijal předpis o poskytnutí takového vyrovnání v rámci pravidel organizace dotčené veřejné služby, popsanych v bodě 105 výše, která takové vyrovnání v zásadě vylučují. Jak bylo připomenuto v bodě 103 výše, v rámci druhé podmínky *Altmark* judikatura vnitrostátním orgánům přiznává širokou posuzovací pravomoc pro určení způsobů výpočtu dotčeného vyrovnání za závazky veřejné služby. Nicméně v uvedeném rámci nezbavuje uvedená posuzovací pravomoc vnitrostátní orgány povinnosti předem stanovit vyrovnání za závazky veřejné služby. Předchozí určení způsobů výpočtu takového vyrovnání je tedy nezbytné pro splnění druhé podmínky *Altmark* a z definice předpokládá, že bylo o poskytnutí takového vyrovnání rovněž rozhodnuto předem.
- 107 Jak v podstatě uvedla Komise v duplice, vnitrostátní orgány mohou, pokud to považují za vhodné, určit poslání veřejné služby, jehož finanční rovnováha je zajišťována zcela ze zisku z provozování, bez využití vyrovnání za závazky veřejné služby. Uložení závazků veřejné služby obecně znamená poskytnout – jako protiplnění – dotčenému provozovateli náhradu. Nicméně při neexistenci unijní právní úpravy v oblasti SOHZ nebrání unijní právo tomu, aby takové vyrovnání za závazky veřejné služby stanoveno nebylo. V projednávaném případě, jak správně uvedla Komise v bodě 174 napadeného rozhodnutí, prostor pro posouzení, který RAS, v rámci regionálních rozhodnutí uvedených v bodech 6 až 9 výše dal společnosti Saremar pro úpravu cen, měl za cíl právě umožnit uvedené společnosti zachování finanční a hospodářské rovnováhy její činnosti v tržních podmínkách, bez potřeby využít veřejné financování.
- 108 Proto v uvedeném rámci vylučujícím financování poslání společnosti Saremar z veřejných zdrojů nelze sporné vyrovnávací opatření, které bylo poskytnuto později s ohledem na ztrátu z provozování uvedené činnosti, považovat za vyrovnání za závazky veřejné služby ve smyslu rozsudku ze dne 24. července 2003, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415). V rozsahu,

v němž nebylo takové vyrovnání stanoveno předem, totiž nemohlo být vypočteno, jak vyžaduje druhá podmínka Altmark, na základě objektivních a transparentních parametrů, rovněž stanovených předem. Jak uvedla Komise v bodě 176 napadeného rozhodnutí, teprve zákonem č. 15 z roku 2012 přijal RAS rozhodnutí vyplatit společnosti Saremar subvenci 10 milionů eur na „pokrytí případné ztráty“ ze spojů s pevninou provozovaných společností Saremar. Navíc uvedený zákon nijak neuvádí, na základě jakých parametrů byla určena částka dotace.

- 109 Z výše uvedeného vyplývá, že Komise mohla pouze na základě bodů 174 až 177 napadeného rozhodnutí právem mít za to, že druhá podmínka Altmark nebyla v projednávaném případě splněna.
- 110 Argumenty RAS předložené v rámci čtvrté části druhého důvodu nemohou tento závěr zpochybnit.
- 111 Zaprvé argument RAS, podle kterého neexistence výslovného odkazu na vyrovnání za závazky veřejné služby v regionálních rozhodnutích svěřujících poslání veřejné služby společnosti Saremar není v rozporu s druhou podmínkou Altmark, je neopodstatněný.
- 112 V tomto ohledu ani Rámcová směrnice SOHZ z roku 2011, ani sdělení Komise ze dne 11. ledna 2012 nazvané „Rámcová Evropské unie pro státní podporu ve formě vyrovnávací platby za závazek veřejné služby“ (Úř. věst. 2012, C 8, s. 4), o které se RAS opírá, tento argument nepodporují. Jak sám žalobce uvedl, že Komise má za to, že příslušné vnitrostátní orgány nemají povinnost předem stanovit přesnou částku vyrovnání či určitý vzorec umožňující částku vypočítat, plyne pouze z uvedeného sdělení. Naproti tomu z uvedených sdělení nijak neplyne, že Komise měla za to, že příslušné orgány mohou předem nestanovit vyplacení vyrovnání, jak učinil RAS. V tomto ohledu, jak bylo uvedeno v bodě 106 výše, nemůže široký prostor pro posouzení, kterým vnitrostátní orgány disponují pro určení parametrů pro výpočet vyrovnání za závazky veřejné služby, z povahy věci zbavit uvedené orgány povinnosti stanovit takové vyrovnání předem.
- 113 Rozhodnutí SNCM se navíc nelze dovolávat na podporu uvedeného argumentu. Na jedné straně totiž, jak Komise právem připomněla, z ustálené judikatury plyne, že legalita rozhodnutí o kvalifikaci vyrovnání za závazky veřejné služby jako státní podpory musí být posuzována pouze v rámci čl. 107 odst. 1 SFEU, jak jej vykládá rozsudek ze dne 24. července 2003, Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg, (C-280/00, EU:C:2003:415) a nikoli s ohledem na předchozí rozhodovací praxi, jakkoli ustálenou (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 15. června 2005, Regione autonoma della Sardegna v. Komise, T-171/02, EU:T:2005:219, bod 177 a citovaná judikatura). Na druhé straně a v každém případě, jak Komise uvedla v duplice, rozhodnutí SNCM neumožňuje potvrdit argument žalobce. V rozporu s tvrzením žalobce v replice, z bodu 253 uvedeného rozhodnutí plyne, že na rozdíl od sporného vyrovnávacího opatření bylo vyrovnání za závazky veřejné služby poskytnuté SNCM předem stanoveno v úmluvě o poslání veřejné služby uzavřené mezi francouzskými orgány a uvedeným podnikem. Navíc Komise měla v rozhodnutí SNCM za to, že uvedené vyrovnání bylo státní podporou s ohledem na podmínky Altmark.
- 114 Zadruhé okolnost, že všechna kritéria nezbytná pro určení přesného výpočtu nákladů a zisků týkajících se dotčené veřejné služby byla definována v rozhodnutích RAS ukládajících společnosti Saremar poslání veřejné služby, a okolnost, že regionální rozhodnutí č. 20/57 zavedlo systém oddělného účetnictví pro uvedenou veřejnou službu, nemohou prokázat existenci nesprávného právního posouzení či zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu ze strany Komise v rámci uplatnění druhé podmínky Altmark.
- 115 Postulát, na kterém spočívá první z argumentů uvedených v bodě 114 výše, je nesprávný. Jak sám RAS uznal v žalobě, všechna kritéria nezbytná k určení a výpočtu nákladů a zisků týkajících se dotčené veřejné služby totiž nebyla stanovena předem, neboť regionální rozhodnutí o svěření poslání veřejné služby společnosti Saremar nezohledňují předvídatelný objem dopravy na spojích s pevninou, které měla uvedená společnost zajišťovat. Přitom jde zjevně o proměnnou, která hraje zásadní roli při dosahování hospodářské vyrovnanosti dotčené činnosti, a tedy i při výpočtu případného vyrovnání

nezbytného pro uvedenou rovnováhu. RAS implicitně ale nezbytně uznal, že rozhodující prvek pro stanovení objektivních parametrů pro výpočet částky vyrovnání nebyl ve výše uvedených regionálních rozhodnutích zohledněn.

- 116 Okolnost, že uvedená regionální rozhodnutí usnadňují identifikaci účetních prvků nezbytných pro výpočet částky případného vyrovnání, není v projednávaném případě rozhodující. I kdybychom ji považovali za prokázanou, nemůže totiž tato okolnost zhojit neexistenci ustanovení upravujících poskytnutí vyrovnání za závazky veřejné služby v uvedených rozhodnutích, a tudíž ani neexistenci objektivních a transparentních parametrů pro výpočet uvedeného vyrovnání. Konkrétně je třeba zdůraznit, že v uvedených regionálních rozhodnutích nic nenaznačuje, že prvky účetnictví uplatňované RAS musí být použity pro určení výpočtu částky vyrovnání za závazky veřejné služby, které bylo v zásadě vyloučeno, jak bylo uvedeno v bodě 106 výše.
- 117 Mimoto, jak tvrdí Komise, ze samotného regionálního rozhodnutí č. 20/57 plyne, že oddělené účetnictví zavedené v uvedeném rozhodnutí mělo za cíl zajistit hospodářskou a finanční rovnováhu dotčené veřejné služby v tržních podmínkách. Konkrétně, jak uvádí sám RAS v žalobě, uvedené účetnictví mělo zejména zabránit tomu, aby náklady spojené s uvedenou veřejnou službou byly kompenzovány ze zisků plynoucích ze spojů s malými sardskými ostrovy a Korsikou, které společnost Saremar provozovala v rámci smlouvy o veřejné službě zahrnující konkrétně vyrovnání za závazky veřejné služby vyplácené v rámci uvedené smlouvy.
- 118 Konečně se RAS nemůže užitečně dovolávat okolnosti, že předchozí určení relevantních prvků účetnictví v regionálních rozhodnutích týkajících se poslání veřejné služby a zavedení odděleného účetnictví by umožnilo zabránit vyplácení nadměrného vyrovnání.
- 119 Jak totiž bylo připomenuto v bodě 92 výše, požadavek týkající se neexistence nadměrného vyrovnání je relevantní v rámci přezkumu třetí podmínky Altmark, ale nikoli v rámci přezkumu druhé podmínky, který se musí omezit na ověření existence předchozího určení objektivních a transparentních parametrů pro výpočet částky vyrovnání. Ačkoli uvedené podmínky jsou do jisté míry nezávislé, nic to nemění na tom, jak bylo uvedeno v bodě 94 výše, že uvedené podmínky musí být splněny všechny, aby sporné vyrovnávací opatření nebylo kvalifikováno jako podpora.
- 120 V tomto ohledu žalobce neúčinně odkazuje na bod 210 rozsudku ze dne 12. února 2008, BUPA a další v. Komise (T-289/03, EU:T:2008:29). V uvedeném bodě Tribunál konstatoval, že v rozhodnutí, které bylo předmětem sporu, Komise ověřila, že v projednávaném případě došlo k nadměrnému vyrovnání, což bylo relevantní v rámci přezkumu třetí podmínky Altmark. Tribunál z toho tedy v podstatě vyvodil, že implicitně, avšak nezbytně předtím ověřila existenci objektivních a transparentních parametrů pro výpočet dotčeného vyrovnání za závazky veřejné služby, což spadá do druhé podmínky Altmark. V bodě 211 téhož rozsudku Tribunál učinil závěr, že mu přísluší přezkoumat, zda Komise mohla právoplatně tvrdit, že došlo ke splnění druhé podmínky. Neznamená to podporu argumentu žalobce, avšak v kontextu bod 210 uvedeného rozsudku potvrzuje potřebu ověřit existenci objektivních a transparentních parametrů předem stanovených s cílem určit částku sporného vyrovnávacího opatření bez ohledu na neexistenci nadměrného vyrovnání (rozsudek ze dne 12. února 2008, BUPA a další v. Komise, T-289/03, EU:T:2008:29, body 210 a 211).
- 121 Zatřetí a nakonec je třeba uvést, že v rozporu s tvrzeními RAS závazek společnosti Saremar plnit v každém případě poslání veřejné služby, které jí bylo v projednávaném případě svěřeno, s cílem zajistit územní kontinuitu, včetně v případě provozních ztrát, neprokazuje splnění druhé podmínky Altmark. Naopak existence takového závazku vede právě k představě, že v rozporu s tím, co plyne z regionálních rozhodnutí uvedených v bodech 6 až 9 výše, nemohl RAS vyloučit využití vyrovnání za závazky veřejné služby, a tudíž měl v uvedených regionálních rozhodnutích stanovit, že bude poskytnuto vyrovnání, a určit objektivní a transparentní parametry pro určení jeho výše.

- 122 Ze všeho výše uvedeného plyne, že Komise mohla na základě úvah uvedených v bodech 174 až 177 napadeného rozhodnutí právem mít za to, že sporné vyrovnávací opatření nesplňuje druhou podmínku Altmark. Okolnost uplatněná RAS, že v bodě 178 uvedeného rozhodnutí se Komise opřela o chybné úvahy týkající se posuzovací pravomoci společnosti Saremar pro určení a úpravu cen, které byly uvedeny v rámci přezkumu první podmínky Altmark, je irelevantní. V rozsahu, v němž – jak bylo uvedeno výše – úvahy v bodech 174 až 177 uvedeného rozhodnutí stačí ke konstatování, že druhá podmínka Altmark nebyla splněna, jsou úvahy v bodě 178 nutně nadbytečné. Výtka RAS týkající se uvedeného bodu je tedy neúčinná. Nesprávný důvod totiž nemůže odůvodnit zrušení aktu, který je jím stížen, pokud je nadbytečný a existují jiné důvody, které postačí jako jeho základ (viz rozsudek ze dne 20. září 2012, Francie v. Komise, T-154/10, EU:T:2012:452, bod 99 a citovaná judikatura). Čtvrtá část druhého důvodu tedy musí být zamítnuta.
- 123 Ohledně ostatních částí druhého důvodu je třeba mít za to, že jsou neúčinné kvůli zamítnutí jeho čtvrté části z důvodů uvedených v bodech 100 až 122 výše.
- 124 Jak totiž bylo na jedné straně uvedeno v bodě 94 výše, s ohledem na kumulativní a autonomní povahu podmínek Altmark není Komise povinna přezkoumat všechny uvedené podmínky, pokud konstatuje, že některá z nich není splněna, a tudíž musí být sporné opatření kvalifikováno jako státní podpora. Na druhé straně, pokud Komise takové konstatování učiní právem, případné pochybení v jejích úvahách týkajících se některé další podmínky v zásadě nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.
- 125 Ačkoli Komise v projednávaném případě v napadeném rozhodnutí přezkoumala sporné vyrovnávací opatření s ohledem na tři první podmínky Altmark, měla nicméně za to, jak se připomíná v bodě 96 výše, že je třeba přezkoumat, zda sporné vyrovnávací opatření musí být kvalifikováno jako státní podpora, a zahájila přezkum ověřením, zda byla splněna druhá z uvedených podmínek, přičemž první a třetí podmínku přezkoumala až v pozdější fázi analýzy. Mimoto v bodě 179 napadeného rozhodnutí Komise učinila závěr, že druhou podmínku nelze považovat za splněnou, a vyvodila z toho, že uvedené vyrovnání poskytuje společnosti Saremar výhodu ve smyslu článku 107 SFEU. V napadeném rozhodnutí měla Komise nutně za to, že přezkum druhé podmínky stačil k závěru, že sporné vyrovnávací opatření poskytovalo společnosti Saremar hospodářskou výhodu.
- 126 V určitých případech nelze vyloučit, že s ohledem na jistou provázanost podmínek Altmark může opodstatněnost závěrů Komise týkající se jedné z uvedených podmínek záviset na opodstatněnosti posouzení provedeného ve vztahu k jiné z uvedených podmínek.
- 127 Na jedné straně však, jak bylo konstatováno v bodě 122 výše, závěr Komise učiněný v projednávaném případě, podle kterého druhá podmínka Altmark nebyla splněna, se mohl zakládat pouze na důvodech uvedených v bodech 174 až 177 napadeného rozhodnutí.
- 128 Na druhé straně uvedené důvody nijak nezávisí na posouzeních provedených Komisí v rámci přezkumu první či třetí podmínky Altmark.
- 129 Především totiž v rámci uplatnění první podmínky Altmark měla Komise v podstatě v bodech 181 až 210 napadeného rozhodnutí za to, že závazky veřejné služby uložené společnosti Saremar nebyly nezbytné, konkrétně protože nemohly zaručit cenovou dostupnost spojů mezi Sardiníí a pevninou. Je třeba konstatovat, že uvedené úvahy nemají žádný vztah s úvahami v bodech 174 až 177 téhož rozhodnutí, které – jak bylo uvedeno v bodě 99 výše – spočívají na zjištění, že rozhodnutí RAS stanovící závazky veřejné služby společnosti Saremar nestanoví poskytnutí vyrovnání za uvedené závazky.
- 130 Dále – stále v rámci uplatnění první podmínky Altmark – měla Komise v bodech 211 až 219 napadeného rozhodnutí za to, že závazky veřejné služby společnosti Saremar nebyly dostatečně jasné definovány, pokud jde o použitelné ceny. V tomto ohledu Komise v bodě 178 uvedeného rozhodnutí odkázala na toto posouzení a vyvodila z něj, že parametry pro výpočet částky vyrovnání nemohly být

předem transparentně a objektivně stanoveny s ohledem na vztah, v projednávaném případě, mezi určením uvedených parametrů a určením uvedených cen. Nicméně jak bylo uvedeno v bodě 122 výše, v rámci uplatnění druhé podmínky Altmark je bod 178 uvedeného rozhodnutí nadbytečný s ohledem na úvahy uvedené v bodech 174 až 177 téhož rozhodnutí.

- 131 Konečně v bodech 220 až 222 napadeného rozhodnutí se Komise opřela výhradně o posouzení týkající se neexistence potřeby veřejné služby a o nedostatečně jasné vymezení závazků veřejné služby, provedené v rámci první podmínky Altmark, a učinila závěr, že tudíž nelze třetí podmínku Altmark týkající se neexistence nadměrného vyrovnání považovat za splněnou.
- 132 Proto i za předpokladu, že by – jak v podstatě tvrdí RAS v rámci první, druhé, třetí a páté části tohoto žalobního důvodu – měla Komise nesprávně za to, že první a třetí podmínka Altmark nebyly splněny, nemůže takové pochybení zpochybnit závěr Komise v rámci provedení analýzy druhé podmínky Altmark, podle kterého sporné vyrovnávací opatření poskytovalo společnosti Saremar hospodářskou výhodu. Proto uvedené části tohoto žalobního důvodu musí být považovány za neúčinné, takže – aniž je třeba nařizovat důkazní opatření navrhaná RAS v rámci první a druhé z uvedených částí – musí být tento žalobní důvod zamítnut v plném rozsahu.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, který vychází z nesprávných právních posouzení a zjevně nesprávných posouzení skutkového stavu týkajících se uplatnění rozhodnutí SOHZ z roku 2005 a rozhodnutí SOHZ z roku 2011

- 133 V rámci třetího důvodu RAS v podstatě tvrdí, že přezkum provedený Komisí v bodech 249 až 260 napadeného rozhodnutí ohledně slučitelnosti sporného vyrovnávacího opatření s vnitřním trhem s ohledem na rozhodnutí SOHZ z roku 2011 je stížen nesprávným právním posouzením a zjevně nesprávným posouzením skutkového stavu. Tento důvod má tři části.
- 134 Úvodem je třeba připomenout, že vyrovnání za závazky veřejné služby nesplňující podmínky Altmark a splňující všechny podmínky stanovené v čl. 107 odst. 1 SFEU ke kvalifikaci jako státní podpora, mohou nicméně být prohlášena za slučitelná se společným trhem, konkrétně na základě čl. 106 odst. 2 SFEU (viz rozsudek ze dne 7. listopadu 2012, CBI v. Komise, T-137/10, EU:T:2012:584, bod 81 a citovaná judikatura).
- 135 Rovněž je třeba připomenout, že podle čl. 106 odst. 2 SFEU podniky pověřené správou SOHZ podléhají pravidlům hospodářské soutěže, pokud uplatnění těchto pravidel nebrání právně nebo fakticky plnění zvláštních úkolů, které jim byly svěřeny, s tím, že rozvoj obchodu nesmí být dotčen v míře, která by byla v rozporu se zájmem Unie (viz rozsudek ze dne 1. července 2010, M6 a TF1 v. Komise, T-568/08 a T-573/08, EU:T:2010:272, bod 136 a citovaná judikatura).
- 136 Jak bylo připomenuto v bodě 101 výše, podle ustálené judikatury použitelné jak v rámci uplatnění podmínky Altmark, tak v rámci uplatnění čl. 106 odst. 2 SFEU, není Komise vzhledem k neexistenci unijního práva v dané oblasti oprávněna rozhodovat o rozsahu poslání veřejné služby, což přísluší provozovateli veřejné služby, konkrétně o výši nákladů spojených s uvedenou službou, ani o vhodnosti politických rozhodnutí učiněných v tomto ohledu vnitrostátními orgány, ani o hospodářské efektivitě provozovatele veřejné služby.
- 137 Nicméně jak bylo uvedeno v bodech 102 a 103 výše, široká posuzovací pravomoc takto přiznaná vnitrostátním orgánům není neomezená. Konkrétně v rámci uplatnění čl. 106 odst. 2 SFEU nemůže tato široká posuzovací pravomoc bránit Komisi ověřit, že lze schválit výjimku ze zákazu státních podpor podle uvedeného ustanovení.

- 138 Mimoto je třeba uvést, že výkon posuzovací pravomoci, kterou disponuje Komise v rámci uplatnění čl. 106 odst. 2 SFEU pro určení slučitelnosti státního opatření, které kvalifikovala jako státní podporu, s vnitřním trhem, zahrnuje komplexní hodnocení hospodářského a sociálního charakteru. Unijní soud tak při přezkumu legality výkonu uvedené pravomoci nemůže nahradit posouzení Komise vlastním posouzením (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 5. března 2015, Banco Privado Português a Massa Insolvente do Banco Privado Português, C-667/13, EU:C:2015:151, bod 67 a citovaná judikatura).
- 139 Konečně v rámci uplatnění čl. 106 odst. 2 SFEU mohou být posuzovací pravomoc členských států a posuzovací pravomoc Komise omezeny pokyny a rozhodnutími, které může Komise přijmout na základě čl. 106 odst. 3 SFEU. Komise tedy přijala rozhodnutí SOHZ z roku 2005 a poté rozhodnutí SOHZ z roku 2011, s cílem definovat podmínky, za kterých lze mít za to, že vyrovnání za závazky veřejné služby je v souladu s čl. 106 odst. 2 SFEU, a v důsledku toho může být vyňato z povinnosti oznámení nových podpor podle čl. 108 odst. 3 SFEU. Jak plyne z článků 11 a 12 rozhodnutí SOHZ z roku 2011, uvedené rozhodnutí zrušilo rozhodnutí SOHZ z roku 2005 a vstoupilo v platnost 31. ledna 2012.
- *K první části třetího důvodu, která vychází z nesprávného právního posouzení ohledně časové působnosti rozhodnutí SOHZ z roku 2005 a rozhodnutí SOHZ z roku 2011*
- 140 První částí třetího důvodu RAS tvrdí, že Komise nesprávně uplatnila rozhodnutí SOHZ z roku 2011, ačkoli z hlediska časové působnosti se na okolnosti projednávané věci vztahuje rozhodnutí SOHZ z roku 2005. V tomto ohledu tvrdí, že všechny zásadní prvky týkající se úkolů veřejné služby společnosti Saremar byly určeny před vstupem rozhodnutí SOHZ z roku 2011 v platnost a že regionální rozhodnutí definující úkoly veřejné služby společnosti Saremar implikovala vyrovnání případného deficitu.
- 141 Komise a CIN v podstatě namítají, že sporná podpora byla poskytnuta až v srpnu 2012.
- 142 V tomto ohledu z ustálené judikatury plyne, že státní podpora musí být považována za přiznanou v okamžiku, kdy příslušné vnitrostátní orgány přijmou právně závazný akt, kterým se zavazují vyplatit dotčenou podporu, nebo kdy právo danou podporu obdržet je příjemci uděleno prostřednictvím použitelných právních či správních předpisů (rozsudek ze dne 21. března 2013, Magdeburger Mühlenwerke, C-129/12, EU:C:2013:200, bod 40; viz rovněž rozsudek ze dne 30. listopadu 2009, Francie a France Télécom v. Komise, T-427/04 a T-17/05, EU:T:2009:474, bod 320 a citovaná judikatura).
- 143 V projednávaném případě již bylo uvedeno v bodech 105 a 116 výše, že žádné z regionálních rozhodnutí uvedených v bodech 6 až 9 výše nestanovilo, že společnosti Saremar bude poskytnuto vyrovnání za závazky veřejné služby, které jí přísluší na základě uvedených rozhodnutí. Mimoto, jak bylo připomenuto v bodě 108 výše, rozhodnutí vyplatit společnosti Saremar vyrovnání přijal RAS až v rámci zákona č. 15 z roku 2012. Proto lze na základě výše uvedené judikatury podporu považovat za poskytnutou až k datu přijetí uvedeného zákona, který dal společnosti Saremar právo, aby jí bylo vyplaceno uvedené vyrovnání.
- 144 Jak přitom bylo připomenuto v bodě 139 výše, podle článků 11 a 12 rozhodnutí SOHZ z roku 2011, toto rozhodnutí, které zrušilo rozhodnutí SOHZ z roku 2005, vstoupilo v platnost dne 31. ledna 2012. Tudíž je pouze rozhodnutí SOHZ z roku 2011 *ratione temporis* použitelné na sporné vyrovnávací opatření, přičemž rozhodnutí SOHZ z roku 2005 již nebylo v žádném případě v platnosti k datu, kdy musí uvedené vyrovnání být považováno za poskytnuté společnosti Saremar.

145 Argumenty RAS nemohou zpochybnit závěr uvedený v bodě 144 výše. Jak totiž bylo uvedeno v bodě 116 výše, i za předpokladu, že by všechny základní prvky posláni veřejné služby společnosti Saremar byly definovány v regionálních rozhodnutích určujících závazky veřejné služby uvedené společností, tato okolnost v žádném případě nemůže zhojit skutečnost, že v uvedených regionálních rozhodnutích nejsou stanovena pravidla pro sporné vyrovnávací opatření. Mimoto i za předpokladu, že uvedená regionální rozhodnutí nevyloučila, aby RAS kompenzoval případnou provozní ztrátu společnosti Saremar, nic to nemění na tom, že žádné z jejich ustanovení neobsahuje závazek RAS, ani implicitní, vyplatit uvedené vyrovnání, ani společnosti Saremar neuděluje právo na takové poskytnutí.

146 V každém případě je třeba uvést, že přezkumu sporného vyrovnávacího opatření s ohledem na podmínky článku 4 rozhodnutí SOHZ z roku 2011 v bodech 256 a 257 napadeného rozhodnutí, Komise v bodě 260 téhož rozhodnutí podpůrně přezkoumala toto opatření s ohledem na čl. 4 písm. e) rozhodnutí SOHZ z roku 2005. Dospěla k závěru, že podmínky posledně uvedeného rozhodnutí, stejně jako podmínky rozhodnutí SOHZ z roku 2011, nebyly v projednávaném případě splněny. RAS proto nesprávně tvrdí, že Komise přezkoumala sporné vyrovnávací opatření pouze s ohledem na rozhodnutí SOHZ z roku 2011.

147 První část třetího důvodu tedy musí být zamítnuta.

– *Ke druhé části třetího důvodu, která vychází z nesprávných právních posouzení a posouzení uplatnění zásad a podmínek rozhodnutí SOHZ z roku 2011*

148 V rámci druhé části žalobce tvrdí, že zásady a podmínky rozhodnutí SOHZ z roku 2005 a z roku 2011 byly dodrženy. Opírá se v tomto ohledu o argumenty uvedené v rámci druhého důvodu ve vztahu k prvním dvěma podmínkám Altmark. Rovněž tvrdí, že napadené rozhodnutí nezpochybňuje skutečnost, že meze stanovené v čl. 2 odst. 1 písm. a) a c) rozhodnutí SOHZ z roku 2005 a v čl. 2 odst. 1 písm. d) rozhodnutí SOHZ z roku 2011 byly v projednávaném případě dodrženy.

149 Komise a CIN mají za to, že tuto argumentaci je třeba zamítnout.

150 Úvodem je třeba bez dalšího zamítnout argumentaci RAS týkající se zásad a podmínek rozhodnutí SOHZ z roku 2005 jako neúčinnou, jelikož uvedené se rozhodnutí *ratione temporis* nevztahuje na sporné vyrovnávací opatření, jak bylo konstatováno v bodě 144 výše.

151 Ve zbývajících částech je třeba připomenout, že podle čl. 2 odst. 1 písm. d) rozhodnutí SOHZ z roku 2011 se uvedené rozhodnutí vztahuje zejména na vyrovnání za závazky veřejné služby poskytované na letecké a námořní spoje s ostrovy, jejichž roční dopravní kapacita nedosahuje v průměru 300 000 cestujících po dva po sobě jdoucí hospodářské roky před nařízením SOHZ.

152 Rovněž je třeba připomenout, že čl. 4 písm. a), jakož i písm. d) až f) rozhodnutí SOHZ z roku 2011 stanoví, že posláni veřejné služby musí uvádět:

- povahu a dobu trvání závazků veřejné služby [čl. 4 písm. a)];
- popis mechanismu vyrovnání a ukazatele pro výpočet, kontrolu a hodnocení vyrovnávací platby [čl. 4 písm. d)];
- způsob navrácení případné nadměrné vyrovnávací platby a prostředky, které vyloučí vyplacení jakékoliv nadměrné vyrovnávací platby [čl. 4 písm. e)];
- odkaz na rozhodnutí SOHZ z roku 2011 [čl. 4 písm. f)];

- 153 Jak plyne ze znění článků 1, 3 a 4 rozhodnutí SOHZ z roku 2011, vykládaných s ohledem na bod 9 jeho odůvodnění, výše uvedené podmínky jsou kumulativní. Aby vyrovnání za závazky veřejné služby mohlo být slučitelné s vnitřním trhem a nepodléhalo povinnosti oznámení, je třeba, aby dotčené poslání veřejné služby splňovalo všechny uvedené podmínky.
- 154 Konečně je třeba zdůraznit, že ačkoli rozhodnutí SOHZ z roku 2011 výslovně nevyžaduje, aby dotčená veřejná služba odpovídala všeobecnému hospodářskému zájmu vyznačujícím se zvláštními charakteristikami ve vztahu k zájmu odpovídajícím ostatním hospodářským činnostem, jde v každém případě o předběžnou podmínku uplatnění čl. 106 odst. 2 SFEU, což plyne zejména z neomezené povahy prostoru pro posouzení, kterým disponují vnitrostátní orgány při vymezení veřejné služby, jak se připomíná v bodě 137 výše.
- 155 Komise se v závěru, že podmínky rozhodnutí SOHZ z roku 2011 nebyly splněny, opřela o následující důvody. Především v bodě 255 napadeného rozhodnutí odkázala na body 180 až 218 odůvodnění téhož rozhodnutí, v nichž měla za to, že RAS neprokázal ani existenci skutečné potřeby veřejné služby, ani existenci dostatečně přesně vymezených závazků veřejné služby. V bodech 256 a 257 napadeného rozhodnutí Komise uvedla, že v každém případě bylo v projednávaném případě zjevné, že dotčené poslání veřejné služby nesplňuje podmínky uvedené v čl. 4 písm. d) až f) uvedeného rozhodnutí.
- 156 V tomto ohledu je na jedné straně třeba zdůraznit, že RAS se nemůže užitečně opírat o okolnost, že sporné vyrovnávací opatření dodržuje meze stanovené v čl. 2 odst. 1 písm. d) rozhodnutí SOHZ z roku 2011. Jak totiž jasně plyne ze znění uvedeného článku a struktury uvedeného rozhodnutí, uvedené ustanovení se týká pouze vymezení působnosti uvedeného rozhodnutí, aniž je dotčeno dodržování podmínek, které stanoví, zejména podmínek v jeho článku 4. Proto by jediným důsledkem, který by v projednávaném případě mohla mít okolnost, že sporné vyrovnávací opatření spadá do působnosti uvedeného rozhodnutí, byla povinnost Komise ověřit, zda opatření splňovalo podmínky vymezené posledně uvedeným rozhodnutím, k čemuž došlo.
- 157 Na druhé straně, jak Komise uvedla v bodech 256 a 257 napadeného rozhodnutí, a v rozporu s tvrzeními RAS, podmínky uvedené v čl. 4 písm. d) a e) rozhodnutí SOHZ z roku 2011 zjevně nejsou v projednávaném případě splněny.
- 158 Především totiž, jak bylo uvedeno v bodech 104 až 122 výše, RAS neprokázal, v rámci čtvrté části druhého důvodu, že se Komise dopustila nesprávného právního posouzení či zjevně nesprávného posouzení, když měla v bodech 174 až 177 napadeného rozhodnutí za to, že regionální rozhodnutí uvedená v bodech 6 až 9 výše, nestanoví poskytnutí vyrovnání za závazky veřejné služby, a v důsledku toho ani neurčují objektivní a transparentní parametry pro výpočet takového vyrovnání. Na uvedeném základě je tedy bez dalšího třeba konstatovat, že podmínka uvedená v čl. 4 písm. d) rozhodnutí SOHZ z roku 2011 není splněna, což s ohledem na kumulativní povahu podmínek stanovených uvedeným rozhodnutím postačí pro závěr, že sporné vyrovnávací opatření nelze považovat za slučitelné s vnitřním trhem a vyňaté z oznamovací povinnosti na základě uvedeného rozhodnutí.
- 159 Dále a v každém případě vzhledem k neexistenci jakýchkoli ustanovení v dotčených regionálních rozhodnutích, která by stanovila poskytnutí vyrovnání, Komise mohla, aniž by se dopustila pochybení, logicky vyvodit, že nebyla splněna ani podmínka uvedená v čl. 4 písm. e) téhož rozhodnutí SOHZ. Uvedené ustanovení totiž vyžaduje, aby způsoby vrácení případných nadměrných vyrovnání byly stanoveny předem stejně jako způsoby, jak jim zcela předejít. RAS se přitom tím, že v dotčených regionálních rozhodnutích nestanovil vyplacení vyrovnání za závazky veřejné služby v případě nedosažení rozpočtové rovnováhy, nutně vzdal možnosti uvedené způsoby a pravidla stanovit. Mimoto ze stejných důvodů, jaké jsou uvedeny v bodech 116 a 117 výše, nelze nestanovení uvedených způsobů v regionálních rozhodnutích zhojit tím, že ve stejných regionálních rozhodnutích budou zahrnuty prvky usnadňující identifikaci položek účetnictví relevantních pro určení případného vyrovnání, jakož i systém odděleného účetnictví.

160 Proto nezávisle na přezkumu argumentů RAS týkajících se podmínky stanovené v čl. 4 písm. f) v rámci třetí části z výše uvedeného vyplývá, že druhá část třetího důvodu musí být zamítnuta.

– Ke třetí části třetího důvodu, která vychází z nesprávného uplatnění čl. 4 písm. f) rozhodnutí SOHZ z roku 2011, a podpůrně z námitky protiprávnosti uvedeného ustanovení

161 Třetí část v podstatě vychází z nesprávného právního posouzení, neboť Komise měla mít nesprávně za to, že podmínka stanovená v čl. 4 písm. f) rozhodnutí SOHZ z roku 2011 nebyla čistě formální. Podpůrně v případě, že by tato podmínka neměla čistě formální povahu, žalobce uplatňuje proti uvedenému ustanovení námitku protiprávnosti ve smyslu článku 277 SFEU, protože uvedené ustanovení protiprávně omezuje působnost čl. 106 odst. 2 SFEU.

162 Komise, podporovaná CIN, v podstatě tvrdí, že tato část třetího důvodu je neúčinná, a v každém případě zjevně neopodstatněná.

163 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že argumenty uplatněné RAS v rámci této části jsou neúčinné. Jak totiž bylo konstatováno v bodech 158 a 159 výše, Komise měla právem za to, že rozhodnutí RAS nesplňovala podmínky stanovené v čl. 4 písm. d) a e) rozhodnutí SOHZ z roku 2011. Proto údajná neexistence závaznosti podmínky stanovené v čl. 4 písm. f) uvedeného rozhodnutí nebo jeho údajná protiprávnost nemají význam.

164 V každém případě je třeba na jedné straně uvést, že ani ze znění čl. 4 písm. f) rozhodnutí SOHZ z roku 2011, ani z kontextu či cílů uvedeného ustanovení nplyne, že by uvedená podmínka byla zbavena závaznosti.

165 Naopak s ohledem na bod 14 odůvodnění rozhodnutí SOHZ z roku 2011 odpovídá povinnost výslovně odkazovat na uvedené rozhodnutí při zadání úkolu veřejné služby stanovená v čl. 4 písm. f) uvedeného rozhodnutí cíli transparentnosti, který je zvláště důležitý, neexistuje-li povinnost členských států oznámit vyrovnání za závazky veřejné služby splňující podmínky dotčeného rozhodnutí (v tomto smyslu a obdobně viz stanovisko generálního advokáta Wahla ve věci Dilly's Wellnesshotel, C-493/14, EU:C:2016:174, bod 58). Navíc je irelevantní skutečnost uvedená v replice, že nedodržení uvedené podmínky nebrání povolit sporné vyrovnávací opatření na základě čl. 106 odst. 2 SFEU. Jak totiž plyne z bodu 260 odůvodnění napadeného rozhodnutí, Komise z přezkumu sporného vyrovnávacího opatření s ohledem na rozhodnutí SOHZ z roku 2011 vyvodila, že nelze mít za to, že uvedené vyrovnání je v souladu s čl. 106 odst. 2 SFEU, neboť nesplňuje podmínky uvedeného rozhodnutí, a tudíž jej nelze považovat za osvobozené od oznamovací povinnosti. Tento závěr Komisi nezbavil povinnosti přezkoumat slčitelnost uvedeného opatření s ustanoveními Smlouvy o FEU, zejména s ohledem na Rámec pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011, přičemž tento přezkum byl proveden v bodech 282 až 296 napadeného rozhodnutí.

166 Na druhé straně z důvodů uvedených v bodě 165 výše je námitka protiprávnosti čl. 4 písm. f) rozhodnutí SOHZ z roku 2011 vznesená podpůrně RAS, v každém případě neopodstatněná. Jak totiž bylo konstatováno, Komise v projednávaném případě z nedodržení tohoto ustanovení uvedeného rozhodnutí nevyvodila, že sporné vyrovnávací opatření nebylo v souladu s čl. 106 odst. 2 SFEU. Proto z uplatnění čl. 4 písm. f) rozhodnutí SOHZ z roku 2011 v napadeném rozhodnutí nelze vyvodit, že toto ustanovení obsahuje protiprávní omezení působnosti čl. 106 odst. 2 SFEU.

167 Je tedy třeba zamítnout třetí část třetího důvodu a v důsledku toho uvedený důvod v plném rozsahu.

Ke čtvrtému důvodu, který vychází z nesprávných právních posouzení a zjevně nesprávných posouzení skutkového stavu, kterých se Komise dopustila při kvalifikaci podniku v obtížích, z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU, jakož i z námitky protiprávnosti bodu 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu

- 168 Čtvrtý žalobní důvod má dvě části. V první části tohoto důvodu RAS tvrdí, že Komise měla v projednávaném případě nesprávně za to, že byly splněny podmínky pro kvalifikaci společnosti Saremar jako podniku v obtížích, konkrétně s ohledem na prvky uvedené v bodech 9 až 11 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci. Druhou částí tohoto důvodu RAS vznáší námitku protiprávnosti ve smyslu článku 277 SFEU proti bodu 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011. V tomto ohledu tvrdí, že v případě, že by tento bod měl být vykládán v tom smyslu, že podnik v obtížích nikdy nemůže obdržet vyrovnání za závazky veřejné služby, je tento bod stížen nedostatkem pravomoci a porušuje čl. 106 odst. 2 SFEU.
- 169 Komise, podporovaná CIN, se hájí tím, že na jedné straně zpochybňuje relevanci prvků uplatňovaných RAS v rámci první části, aby dokázal, že k datu rozhodných skutečností společnost Saremar nebyla podnikem v obtížích. Na druhé straně ohledně druhé části tohoto důvodu tvrdí, že bod 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 neomezuje působnost čl. 106 odst. 2 SFEU, ale naopak umožňuje zajistit dodržování cílů uvedeného článku.
- 170 Úvodem je třeba uvést, že tento žalobní důvod se týká bodů 261 až 280 napadeného rozhodnutí, v nichž Komise přezkoumala, zda sporné vyrovnávací opatření bylo v souladu s čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, který stanoví, že podpory, které mají usnadnit rozvoj určitých hospodářských činností nebo hospodářských oblastí, pokud nemění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným zájmem, lze považovat za podpory slučitelné s vnitřním trhem. Přezkum Komise měl dvě etapy. Zaprvé Komise v bodech 262 až 270 napadeného rozhodnutí přezkoumala, zda společnost Saremar mohla být považována za podnik v obtížích, na základě bodů 10 a 11 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, a dospěla v tomto ohledu k závěru, že tomu tak bylo. Zadruhé Komise v bodech 271 až 280 uvedeného rozhodnutí přezkoumala, zda sporné vyrovnávací opatření splňuje podmínky uvedených pokynů, které musí být splněny, aby podpora podniku v obtížích mohla být považována za podporu slučitelnou ve smyslu čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU. Tento přezkum vedl k negativnímu závěru (bod 280 napadeného rozhodnutí).
- 171 Přitom v rámci dvou částí čtvrtého důvodu RAS ani podpůrně nezpochybňuje závěr, který Komise učinila v bodě 280 napadeného rozhodnutí ohledně neslučitelnosti sporné podpory. V uvedeném důvodu totiž RAS zpochybňuje pouze skutečnost, že společnost Saremar mohla být kvalifikována jako podnik v obtížích, tedy implicitně, ale nezbytně skutečnost, že sporné vyrovnávací opatření spadá do působnosti čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU. Tímto žalobním důvodem RAS ve skutečnosti zpochybňuje skutečnost, že slučitelnost sporného vyrovnávacího opatření se má posuzovat s ohledem na uvedené ustanovení, a nikoli s ohledem na čl. 106 odst. 2 SFEU.
- 172 Vzhledem k tomu je třeba uvést, že bez ohledu na postoj Komise k této otázce, Komise v každém případě v bodech 282 až 296 napadeného rozhodnutí přezkoumala pro případ, že by společnost Saremar nebyla podnikem v obtížích, zda lze sporné vyrovnávací opatření považovat za opatření v souladu s čl. 106 odst. 2 SFEU s ohledem na kritéria Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011. Z tohoto přezkumu vyvodila negativní závěr. Proto i kdyby Komise nepřezkoumala slučitelnost uvedeného opatření ve vztahu k čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU s ohledem na pokyny pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, konstatovala v každém případě jeho neslučitelnost v rámci uplatnění čl. 106 odst. 2 SFEU. Za těchto podmínek RAS neprokázal, že pochybení Komise uvedená v rámci tohoto žalobního důvodu by mohla mít v projednávaném případě vliv na legalitu napadeného rozhodnutí. Tento důvod musí být tudíž zamítnut jako neúčinný.
- 173 V každém případě z důvodů uvedených v bodech 174 až 203 níže, nelze přijmout argumenty RAS uplatněné na podporu jednotlivých částí uvedeného důvodu.

- 174 Na jedné straně je totiž ohledně první části tohoto důvodu třeba uvést, že v rozporu s tvrzeními RAS Komise neprovedla nesprávné uplatnění bodů 9 až 11 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, když měla za to, že byly splněny podmínky, aby společnost Saremar byla kvalifikována jako podnik v obtížích.
- 175 Zprvė RAS neúspěšně tvrdí, že snížení kapitálu společnosti Saremar nastalo vlivem nepředvídatelné události nesouvisející s řízením podniku, tedy v důsledku poklesu hodnoty pohledávky společnosti Saremar vůči společnosti Tirrenia.
- 176 Podle bodu 10 písm. a) pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci je totiž podnik „v zásadě a bez ohledu na velikost“ považován za podnik v obtížích, pokud jde o společnost s ručením omezením, „když se jeho jmění sníží o více než polovinu, přičemž více než čtvrtina tohoto snížení byla způsobena ztrátou v posledních 12 měsících“. Přitom RAS nepochybně, jak Komise konstatovala v bodě 264 napadeného rozhodnutí, že společnost Saremar v průběhu dvanácti měsíců předcházejících datu přijetí sporného vyrovnávacího opatření utrpěla snížení kapitálu o více než 80%. V důsledku toho byl prostor Komise pro posouzení při rozhodování, zda kvalifikovat společnost Saremar jako podnik v obtížích, v projednávaném případě značně omezen.
- 177 Na základě ustálené judikatury se Komise, když přijme pravidla, jako jsou pokyny pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, nemůže vzdát výkonu posuzovací pravomoci, která je jí svěřena pro účely posouzení slučitelnosti státních podpor (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 19. července 2016, Kotnik a další, C-526/14, EU:C:2016:570, bod 41). Mimoto pojem „v zásadě“, použitý v bodě 10 písm. a) uvedených pokynů, naznačuje, že mohou existovat zvláštní případy, v nichž podnik výjimečně nebude Komisí považován za podnik v obtížích, když utrpí snížení kapitálu v mezích uvedených v uvedeném bodě.
- 178 Komisi nicméně nepřísluší v projednávaném případě zohledňovat důvody snížení kapitálu společnosti Saremar, které uvedl RAS. Jak totiž plyne z bodu 9 uvedených pokynů, pojem „podnik v obtížích“ je objektivní pojem, který je třeba posoudit výhradně s ohledem na konkrétní důkazy o finanční a hospodářské situaci dotčeného podniku, které svědčí o tom, že uvedený podnik je „[neschopen] zamezit ztrátě, která jej v krátkodobém nebo střednědobém výhledu téměř jistě přivede k ukončení podnikatelské činnosti“. Pokud by Komise měla zohledňovat okolnosti, jako jsou okolnosti uváděné RAS, za účelem vyloučit kvalifikaci jako podnik v obtížích, užitečný účinek odchylky stanovené v čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU by tím byl ohrožen. V tomto ohledu je třeba uvést, jak Komise v podstatě uvedla, že pokles hodnoty pohledávek v rámci úpadkového řízení, zejména pohledávek držných bývalou mateřskou společností podniku, je rizikem podnikání, které není nijak výjimečné a může dotčený podnik přivést do nepřekonatelných potíží.
- 179 Zadruhé není relevantní tvrzení RAS, podle kterého by společnost Saremar dosáhla zisku ve výši 134 000 eur, pokud by neklesla hodnota jejích pohledávek vůči společnosti Tirrenia. Z důvodů uvedených v bodě 178 výše totiž údajná skutečnost, že pokles hodnoty pohledávky, který vedl ke ztrátě v roce 2010, byl způsoben výjimečnými vnějšími faktory nezávislými na řízení společnosti Saremar, nemá vliv na konstatování uvedené ztráty a její výši.
- 180 Zatřetí se Komise nedopustila nesprávného právního posouzení ani zjevně nesprávného posouzení, když nezohlednila skutečnost uváděnou RAS, že v roce 2012 mohla společnost Saremar získat úvěr u bankovní instituce. Tato skutečnost totiž není zvláštní okolností, která by měla vést Komisi na základě výjimky v bodě 10 písm. a) pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci k odmítnutí kvalifikace jako podnik v obtížích. Jak totiž zdůrazňuje Komise, k poskytnutí úvěru došlo, když RAS projevil vůli zasáhnout ve prospěch společnosti Saremar, konkrétně tím, že v regionálním rozhodnutí č. 36/6 stanovil sporné navýšení kapitálu. V každém případě je třeba uvést, že poskytnutí uvedeného úvěru je okolnost, která poukazuje jak na těžkosti společnosti Saremar financovat vlastní činnost z vlastních zdrojů, tak na míru důvěry, kterou uvedený podnik vzbuzoval u svých věřitelů. V důsledku toho bylo pro Komisi obtížné z uvedené okolnosti vyvodit jednoznačný závěr.

- 181 Začtvrté v rozporu s tím, co tvrdí RAS, Komise v bodě 267 napadeného rozhodnutí nekonstatovala, že společnost Saremar utrpěla narůstající ztráty, ale že trpěla přetrvávajícími ztrátami. Ačkoli je pravda, že společnost Saremar dosáhla v roce 2011 čistého zisku ve výši 2 523 439 eur, Komise uvedla, že tento zisk neumožnil pokrýt ztrátu zaznamenanou v roce 2010, která byla dvakrát vyšší, a že v roce 2012, roce poskytnutí podpory, společnost Saremar rovněž zaznamenala ztrátu ve výši 1,7 milionu eur, která by bez vyplacení sporného vyrovnávacího opatření dosáhla 13 milionů eur. V důsledku toho konstatování přetrvávajících ztrát v dotčeném období není nepřesné. Bod 11 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci neuvádí přetrvávající ztrátu mezi důkazy umožňujícími konstatovat, že podnik je v obtížích, ale pouze narůstající výši ztrát. Nicméně z uvedeného bodu 11 plyne, že vyjmenovaný seznam důkazů je pouze příkladný. Komise se tedy nedopustila ani nesprávného právního posouzení, ani zjevně nesprávného posouzení, když zohlednila přetrvávající ztráty jako relevantní indicii s cílem kvalifikovat společnost Saremar jako podnik v obtížích. Ze stejných důvodů v rozporu s tvrzeními RAS, nelze neexistenci jiných indicií uvedených v uvedeném bodě 11 navíc považovat za prokázání zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu. V každém případě plyne z bodů 175 až 180 výše, že se Komise nedopustila pochybení, když měla za to, že společnost Saremar naplnila definici uvedenou v bodě 10 písm. a) uvedených pokynů a má být kvalifikována jako podnik v obtížích a toto konstatování samo o sobě postačí k takové kvalifikaci. Proto jsou výše uvedené argumenty neúčinné v rozsahu, v jakém se týkají uplatnění bodu 11 uvedených pokynů ze strany Komise.
- 182 Zapáté a nakonec v rozporu s tvrzeními RAS skutečnost, že Komise v bodech 266 až 268 napadeného rozhodnutí konstatovala, že bez finančního zásahu RAS by finanční potíže společnosti Saremar byly výraznější a zpochybnily by pokračování dané společnosti v hospodářské činnosti, neznamená, že jako podnik v obtížích musí být kvalifikovány všechny podniky trpící ztrátou v souvislosti s jejich závazky veřejné služby.
- 183 Především totiž plyne z bodů 264 a 266 napadeného rozhodnutí, že částka ztráty utrpěné společností Saremar, která by nastala při nevyplacení sporného vyrovnání, pouze potvrzuje potíže této společnosti zjištěné Komisí na základě dalších indicií. Konkrétně z bodu 264 uvedeného rozhodnutí plyne, že snížení kapitálu společnosti Saremar během dvanácti měsíců předcházejících přijetí sporného vyrovnávacího opatření, které z pohledu Komise představovalo rozhodující prvek, samo o sobě postačovalo ke kvalifikaci uvedené společnosti jako podniku v obtížích. Přitom, jak sám RAS uvedl, toto snížení kapitálu nenastalo v důsledku provozní ztráty společnosti Saremar v rámci plnění úkolů veřejné služby, kterými byla pověřena, ale snížením hodnoty jejích pohledávek vůči společnosti Tirrenia. Komise navíc rovněž konstatovala, že přetrvání ztrát utrpěných společností Saremar od roku 2010 je důkazem jejich obtíží.
- 184 Jak bylo uvedeno v bodě 178 výše, pojem „podnik v obtížích“, jak je definován v bodě 9 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, je objektivním pojmem, který má být posouzen výhradně s ohledem na konkrétní důkazy finanční a hospodářské situace dotčeného podniku. Proto není původ ztráty uvedené společnosti konkrétně spojený s výkonem veřejné služby relevantní skutečností pro určení, zda je podnik v obtížích, či nikoli.
- 185 Mimoto argument RAS spočívá na nesprávném postulátu, že situace společnosti Saremar ke dni přijetí sporného vyrovnávacího opatření může být srovnávána se situací podniku, jehož ztráty pochází z nevyplacení vyrovnání za závazky veřejné služby, které bylo předem přiznáno v rámci souvisejícího vymezení podmínek poslání veřejné služby. Přitom v projednávaném případě, jak bylo uvedeno v bodech 105 až 108 výše, podmínky poslání veřejné služby společnosti Saremar vylučovaly vyplacení vyrovnání za závazky veřejné služby a jako cíl společnosti Saremar stanovily zachování rozpočtové rovnováhy pouze na základě provozních příjmů. RAS přijal prostřednictvím regionálního zákona sporné vyrovnávací opatření až 7. srpna 2012, po konstatování ztrát společnosti Saremar v oblasti kabotáže s pevninou. Dále je třeba uvést, jak uvádí bod 103 napadeného rozhodnutí, že RAS během formálního vyšetřovacího řízení odůvodnil rozhodnutí kompenzovat část provozních ztrát společnosti Saremar a přerušit uvedené spoje tím, že uvedená opatření byla základem pro omezení hospodářských

rizik spojených s dotčenými činnostmi. Za těchto podmínek se Komise nedopustila žádného nesprávného právního posouzení ani žádného zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu, když měla za to, že nezbytnost sporného vyrovnávacího opatření pro částečné pokrytí provozních ztrát společnosti Saremar lze považovat za důkaz, který umožňuje kvalifikovat uvedenou společnost jako podnik v obtížích.

186 Proto nelze z bodů 266 až 268 napadeného rozhodnutí vyvodit, že kdykoli Komise konstatuje, že podnik utrpěl ztráty z důvodu svých povinností veřejné služby, nutně jej kvalifikuje jako podnik v obtížích.

187 Z výše uvedeného plyne, že první část čtvrtého důvodu musí být v každém případě zamítnuta jako neopodstatněná.

188 Na druhé straně ohledně druhé části čtvrtého důvodu je třeba v každém případě uvést, že bod 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 nelze považovat za protiprávní omezení působnosti čl. 106 odst. 2 SFEU.

189 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v bodě 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 Komise uvádí, že posouzení podpor poskytovatelům SOHZ v obtížích se řídí pokyny pro podporu na záchranu a restrukturalizaci.

190 V bodě 269 napadeného rozhodnutí Komise uplatnila bod 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 a uvedla:

„Podle bodu 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 musí být vyrovnání za závazky veřejné služby přiznaná podnikům v obtížích posouzena s ohledem na pokyny pro podporu na záchranu a restrukturalizaci. Vzhledem k tomu, že podmínky stanovené v rozhodnutí SOHZ z roku 2011 nejsou splněny, vyrovnání obdržené společností Saremar [ke zhojení obtíží] ve vztahu ke dvěma dotčeným spojům musí být posouzeno s ohledem na [uvedené pokyny] s cílem zjistit, zda jej lze prohlásit za slučitelné s vnitřním trhem v souladu s čl. 107 odst. 3 SFEU.“

191 Úvodem je třeba konstatovat, jak Komise uvedla v duplice, že sám RAS omezil působnost své námítky protiprávnosti. Jak uvedl v replice, bod 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 musí podle něj být považován za protiprávní za předpokladu, že by neumožňoval posoudit s ohledem na čl. 106 odst. 2 SFEU vyrovnání pokrývající ztráty podniku v obtížích plynoucí z rozdílu mezi náklady na výkon veřejné služby a z toho titulu přijatými dotacemi. Naopak RAS nepovažuje uvedený bod za protiprávní v rozsahu, v němž má být vykládán v tom smyslu, že vyrovnání poskytnuté k pokrytí ztráty podniku v obtížích způsobených jinými činnostmi než výkonem závazků veřejné služby nespadá pod čl. 106 odst. 2 SFEU.

192 Vzhledem k tomu bez ohledu na přijatý výklad bodu 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 není námítka protiprávnosti vznesená RAS opodstatněná.

193 Jak již bylo připomenuto v bodě 137 výše, posuzovací pravomoc členských států ohledně vymezení poslání veřejné služby a podmínek jeho uskutečňování, neumožňuje zneužívající použití pojmu „SOHZ“ ze strany vnitrostátních orgánů výlučně s cílem uplatnit ve prospěch podniků odchylku podle čl. 106 odst. 2 SFEU.

194 V tomto ohledu z ustálené judikatury plyne, že k splnění podmínek čl. 106 odst. 2 SFEU postačí, aby v případě neexistence sporných práv nebo subvencí nebylo možné plnit zvláštní úkoly svěřené podniku, nebo aby ponechání těchto práv nebo subvencí v platnosti bylo nezbytné k tomu, aby jejich držitel mohl splnit úkoly obecného hospodářského zájmu, které mu byly svěřeny, za přijatelných hospodářských podmínek (viz rozsudek ze dne 1. července 2010, M6 a TF1 v. Komise, T-568/08 a T-573/08, EU:T:2010:272, bod 138 a citovaná judikatura). Pro uplatnění výjimky stanovené daným

ustanovením je tudíž nezbytné, aby hospodářská a finanční situace podniku, který má prospěch z uvedených práv či dotací, mu skutečně v okamžiku jejich poskytnutí umožnila plnit svěřené poslání veřejné služby. V opačném případě může být odchylka stanovená čl. 106 odst. 2 SFEU zbavena užitečného účinku, a tudíž opodstatnění, takže riziku zneužití pojmu „SOHZ“ ze strany členských států by nebylo možné zabránit.

- 195 Jak přitom Komise právem uvedla s odkazem na body 68 až 71 pokynů pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, sama existence podniku v obtížích ve smyslu uvedených pokynů je bezprostředně ohrožena, takže jej nelze považovat za schopný vhodně plnit svěřené poslání veřejné služby, není-li zaručena jeho životaschopnost. Za těchto podmínek dotace přiznaná takovému podniku v obtížích s cílem vyrovnat ztrátu plynoucí z provádění uvedeného poslání veřejné služby nemůže spadat pod výjimku stanovenou v čl. 106 odst. 2 SFEU, ale případně pouze pod výjimku stanovenou v čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU.
- 196 V rámci prováděcích pravidel čl. 106 odst. 2 SFEU, která ukládají zejména přísně přiměřenou povahu vyrovnání za závazky veřejné služby, totiž takové vyrovnání kvůli obtížím podniku neumožní zajistit plnění odpovídajících úkolů. Naopak takové vyrovnání může přispět k návratu životaschopnosti dotčeného podniku, pokud jsou dodrženy podmínky uplatnění čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, konkretizované pokyny pro podpory na záchranu a restrukturalizaci. Odchylka od zákazu státních podpor podle posledně uvedeného ustanovení Smlouvy si zachovává užitečný účinek, a tedy i své opodstatnění.
- 197 Proto Komise tím, že v bodě 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 uvedla, že posouzení podpor poskytovatelům SOHZ v obtížích je upraveno pokyny pro podporu na záchranu a restrukturalizaci, neomezila protiprávně působnost čl. 106 odst. 2 SFEU. V důsledku toho Komise ani nepřekročila své pravomoci.
- 198 Argumenty uvedené RAS na podporu námítky protiprávnosti nemohou tento závěr zpochybnit.
- 199 Především okolnost, že údaj uvedený v bodě 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 není uveden v rozhodnutí SOHZ z roku 2011, neprokazuje nesoudržnost právního rámce vymezeného Komisí pro uplatnění čl. 106 odst. 2 SFEU, ani diskriminaci ze strany Komise. Na jedné straně, jak Komise uvedla, totiž toto rozhodnutí směřuje k vymezení podmínek, za kterých vyrovnání za závazky veřejné služby spadající pod čl. 106 odst. 2 SFEU může využít výjimky z povinnosti oznámení, a lze jej tedy považovat za slučitelné, přestože jej Komise nepřezkoumala. Proto je uvedení právního rámce, v němž Komise přezkoumává podpory poskytovatelům SOHZ v obtížích, v rámci takového rozhodnutí bezpředmětné. Na druhé straně a v každém případě, jak bylo uvedeno v bodě 195 výše, podpora poskytnutá podniku pověřenému posláním veřejné služby v obtížích, není vhodná pro dosažení cílů odchylky stanovené v čl. 106 odst. 2 SFEU. V důsledku toho ji tím spíš nelze povolit v rámci rozhodnutí SOHZ z roku 2011, které se z definice může týkat pouze vyrovnání za závazky veřejné služby, která splňují uvedené cíle. Ze stejných důvodů nejsou vyrovnání za závazky veřejné služby, na která se vztahuje rozhodnutí SOHZ z roku 2011, ve srovnatelné situaci jako podpory přiznané poskytovatelům veřejné služby v obtížích.
- 200 Dále z judikatury připomenuté v bodě 113 výše plyne, že legalita bodu 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 musí být posouzena pouze v rámci čl. 106 odst. 2 SFEU a čl. 107 odst. 3 písm. c) SFEU, a nikoli s ohledem na předchozí rozhodovací praxi, která se může – jak zdůrazňuje Komise – dál vyvíjet. V důsledku toho odkaz na rozhodnutí SNCM v projednávaném případě není relevantní. Mimoto RAS nemůže odkazovat na body 55 až 71 rozsudku ze dne 11. září 2012, *Corsica Ferries France v. Komise* (T-565/08, EU:T:2012:415). V uvedených bodech totiž Tribunál nepřezkoumal, zda navýšení kapitálu analyzované v rozhodnutí SNCM musí být posouzeno s ohledem na čl. 87 odst. 3 písm. c) ES, či s ohledem na čl. 86 odst. 2 ES, platný ke dni skutkových okolností, jelikož tato otázka nebyla v předmětném sporu vznesena.

- 201 V každém případě jak bylo konstatováno v bodě 113 výše, konkrétně z bodu 253 rozhodnutí SNCM plyne, že opatření, které Komise kvalifikovala jako vyrovnání za závazky veřejné služby, bylo povoleno v rámci dohody mezi SNCM a francouzskými orgány a následně vyplaceno v rámci plánu restrukturalizace. Mimoto z rozhodnutí SNCM neplyne, že v den, k němuž byla dohoda uzavřena, a tedy kdy bylo uvedené opatření povoleno, mohla být SNCM kvalifikována jako podnik v obtížích. Opatření dotčené v uvedeném rozhodnutí tedy není srovnatelné se sporným vyrovnávacím opatřením, které bylo přiznáno až poté, co RAS konstatoval obtíže společnosti Saremar plynoucí z výkonu spojů s pevninou.
- 202 Konečně plyne z bodů 194 až 196 výše, že v rozporu s tvrzeními RAS za předpokladu, že by ztráta dotčeného podniku plynula z plnění jemu svěřených závazků veřejné služby, neplyne z toho nutně, že slučitelnost vyrovnání za uvedenou ztrátu musí být vždy posouzeno s ohledem na čl. 106 odst. 2 SFEU pod hrozbou nemožnosti provozování dotovaných veřejných služeb.
- 203 Z výše uvedeného vyplývá, že bod 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 není v žádném případě stížen protiprávností z důvodu, že by jím Komise neoprávněně zúžila působnost čl. 106 odst. 2 SFEU, a tím překročila své pravomoci. Napadené rozhodnutí tedy není z toho důvodu protiprávní.
- 204 Je tedy třeba zamítnout druhou část čtvrtého důvodu, a v důsledku toho uvedený důvod v plném rozsahu.

K pátému žalobnímu důvodu, který vychází z nesprávných právních posouzení a zjevně nesprávných posouzení skutkového stavu v rozsahu, v němž měla Komise za to, že sporné vyrovnávací opatření nesplnilo kritéria Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011

- 205 Na podporu pátého důvodu RAS tvrdí, že jednak zásady stanovené v bodech 14, 19, 20, 24, 39 a 60 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 se nevztahují na sporné vyrovnávací opatření a jednak byly uvedené zásady v projednávaném případě každopádně dodrženy.
- 206 Komise, podporovaná CIN, se hájí tím, že se pátý důvod týká nadbytečných odůvodnění a že s ohledem na argumenty předložené již v rámci jiných důvodů nelze mít za to, že sporné vyrovnávací opatření je v souladu s Rámcem pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011.
- 207 V tomto ohledu musí být tento žalobní důvod v rozsahu, v němž argumenty uplatněné RAS v rámci tohoto důvodu byly již v zásadě odmítnuty při přezkumu druhého až čtvrtého důvodu, rovněž zamítnut jako neopodstatněný, a to z následujících důvodů.
- 208 Zaprvé je třeba ohledně úvah uvedených RAS s cílem prokázat splnění druhé podmínky Altmark odkázat na body 110 až 121 výše, v nichž jsou uvedeny důvody pro zamítnutí uvedených úvah.
- 209 Zadruhé pro účely prokázání nepoužitelnosti *ratione temporis* na sporné vyrovnávací opatření podmínek stanovených v bodech 14, 19, 20, 24, 39 a 60 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 odkazuje RAS na argumentaci uvedenou v rámci první části třetího důvodu na podporu tvrzení, podle kterého ani rozhodnutí SOHZ z roku 2011 není *ratione temporis* použitelné na uvedené opatření. V tomto ohledu postačí odkázat na body 142 až 145 výše, které uvádějí důvody pro zamítnutí uvedené argumentace.
- 210 Zatřetí se RAS zjevně nemůže opírat o bod 61 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011, který uvádí, že zásady stanovené v bodech 14, 19, 20, 24, 39 a 60 uvedeného rámce se nevztahují na podpory splňující podmínky uvedené v čl. 2 odst. 1 rozhodnutí SOHZ z roku 2011. Jak totiž bylo uvedeno v bodě 156 výše, okolnost, že sporné vyrovnávací opatření dodrželo meze stanovené

v čl. 2 odst. 1 písm. d) uvedeného rozhodnutí, pouze umožňuje mít za to, že uvedené opatření spadá do působnosti uvedeného rozhodnutí. Naopak nijak neumožňuje mít za to, že dodržuje uvedené podmínky. Proto se bod 61 uvedeného rámce nevztahuje na takové opatření a Komise právem v projednávaném případě uplatnila zásady stanovené v bodech 14, 19, 20, 24, 39 a 60 téhož rámce.

- 211 Začtvrté a nakonec je třeba k dodržování zásad stanovených v bodech 14, 19, 20, 24, 39 a 60 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 uvést, že v každém případě Komise v bodech 285 a 286 napadeného rozhodnutí právem konstatovala, že sporné vyrovnávací opatření nesplnilo zejména požadavky vymezené v bodě 16 písm. d) a e) téhož rámce. V rozporu s uvedenými požadavky totiž rozhodnutí RAS o poslání veřejné služby neobsahují popis mechanismu vyrovnání a parametry pro výpočet, kontrolu a opravy vyrovnání, ani způsoby navrácení případných nadměrných vyrovnání či způsoby, jak jim zabránit. S ohledem na nedodržení uvedených požadavků, které jsou zásadní pro určení, zda sporné opatření představuje vyrovnání za závazky veřejné služby slučitelné s vnitřním trhem s ohledem na čl. 106 odst. 2 SFEU, tudíž nemůže být případné dodržení zásad stanovených v bodech 14, 19, 20, 24, 39 a 60 uvedeného rámce rozhodující. Mimoto RAS neprokazuje, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení, když měla za to, že požadavky na výpočet čistých nákladů na závazky veřejné služby na základě čistých nákladů, podle bodu 24 uvedeného rámce, nebyly v projednávaném případě splněny. Stejně je tomu jako v projednávaném případě v případě neexistence stimulačních opatření sloužících k podpoře účinného poskytování SOHZ v rámci určení způsobu vyrovnání, která jsou požadována bodem 39 dotčeného rámce.
- 212 Z výše uvedeného vyplývá, že pátý důvod musí být zamítnut.

K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU a z nesprávného posouzení vymezení závazků veřejné služby uložených společností Saremar

- 213 V rámci prvního důvodu RAS na jedné straně tvrdí, že Komise jak v rámci uplatnění podmínek Altmark, tak čl. 106 odst. 2 SFEU, použila nesprávnou definici závazků veřejné služby uložených společností Saremar, když měla za to, že jsou výhradně cenové povahy. Na druhé straně RAS tvrdí, že Komise překročila své pravomoci, které jí přiznala judikatura, v rámci uplatnění čl. 106 odst. 2 SFEU, když provedla meritorní posouzení a posouzení vhodnosti ohledně potřeb, kterým odpovídají uvedené závazky veřejné služby, a nikoli omezenou kontrolu výběru RAS zaměřenou na zjevně nesprávné posouzení.
- 214 Komise, podporovaná CIN, namítá, že se nedopustila nesprávného posouzení ohledně závazků veřejné služby uložených společností Saremar a nepřekročila své pravomoci.
- 215 Je třeba uvést, že – jak žalobce navíc uznal na jednání – výtky uváděné v rámci tohoto žalobního důvodu se v podstatě neliší od podobných výtek uvedených v rámci druhého žalobního důvodu. Na podporu první části uvedeného důvodu totiž RAS zejména vytýkal Komisi, že se v rámci uplatnění první podmínky Altmark dopustila nesprávných právních posouzení a nesprávných posouzení ve věci definice potřeb veřejné služby a závazků veřejné služby uložených společností Saremar. Přitom z důvodů uvedených v bodech 122 až 132 výše jsou tyto výtky neúčinné.
- 216 Je pravda, že přezkoumávaný žalobní důvod se neomezuje na uplatnění první podmínky Altmark ze strany Komise, ale týká se rovněž přezkumu, který Komise učinila ohledně slučitelnosti sporného vyrovnávacího opatření v rámci čl. 106 odst. 2 SFEU, konkrétně s ohledem na rozhodnutí SOHZ z roku 2011 na jedné straně a na Rámec pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011 na druhé straně. Nicméně z přezkumu třetího a pátého žalobního důvodu v bodech 133 až 167 a 205 až 212 výše plyne, že Komise měla právem za to, že sporné vyrovnávací opatření není v souladu ani s požadavky rozhodnutí SOHZ z roku 2011, ani s požadavky Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011, a opřela se přitom o další důvody, než je její posouzení určení potřeby veřejné služby v projednávaném případě a závazků veřejné služby uložených společností

Saremar. Tedy i za předpokladu, že by uvedené posouzení bylo nesprávné či stížené nedostatkem pravomoci, neměla by v projednávaném případě tato okolnost dopad na legalitu uplatnění čl. 106 odst. 2 SFEU ze strany Komise v projednávaném případě.

217 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod jako celek je neúčinný, a musí tedy být zamítnut.

Ke druhé části žaloby, která se týká části napadeného rozhodnutí týkající se sporného navýšení kapitálu

218 Ve druhé části žaloby vznáší žalobce formálně jediný žalobní důvod vycházející ze zjevně nesprávného posouzení a z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU a čl. 106 odst. 2 SFEU, jakož i z porušení povinnosti uvést odůvodnění, ke kterým došlo v rámci posouzení souladu sporného navýšení kapitálu s kritériem soukromého investora v tržním hospodářství. Je tedy třeba z důvodů uvedených v bodě 69 výše mít za to, že žalobce ve skutečnosti vznáší dva žalobní důvody vycházející jednak z porušení povinnosti uvést odůvodnění a jednak z nesprávných právních posouzení a zjevně nesprávných posouzení skutkového stavu.

K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění

219 V rámci tohoto důvodu RAS vytýká Komisi, že neuvedla důvody nezohlednění skutečnosti, že sporné navýšení kapitálu bylo pouhým vrácením hospodářských zdrojů, které již patřily do aktiv společnosti Saremar.

220 V tomto ohledu je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodě 79 výše, že z judikatury plyne, že Komise není povinna vyvracet jednotlivé argumenty uplatněné účastníky ve správním řízení. Konkrétně povinnost uvést odůvodnění neukládá Komisi zaujmout postoj k těm skutečnostem, které jsou zjevně irelevantní nebo nemají žádný nebo mají jednoznačně druhořadý význam (viz rozsudek ze dne 1. července 2008, Chronopost a La Poste/UFEX a další, C-341/06 P a C-342/06 P, EU:C:2008:375, bod 89 a citovaná judikatura).

221 V projednávaném případě z analýzy Komise uvedené v bodech 235 až 245 napadeného rozhodnutí jasně plyne, že Komise měla za to, že sporné navýšení kapitálu bylo převodem prostředků. A jak bylo uvedeno v bodech 225 až 237 výše, argument RAS, podle kterého sporné navýšení kapitálu bylo pouhým vrácením hospodářských zdrojů, které již patřily do aktiv společnosti Saremar, je neopodstatněný, neboť i kdyby sporné navýšení kapitálu bylo „navrácením“ majetku společnosti Saremar, zjevně se jedná o finanční příspěvek z veřejných zdrojů. Proto Komise nemá povinnost reagovat na uvedený argument, a tudíž je třeba první žalobní důvod zamítnout.

Ke druhému žalobnímu důvodu, který vychází z nesprávného právního posouzení a z nesprávného posouzení skutkového stavu

222 Druhý důvod má v podstatě tři části. V první části RAS tvrdí, že se Komise dopustila zjevně nesprávného posouzení ohledně povahy prostředků odpovídajících spornému navýšení kapitálu, a proto porušila čl. 107 odst. 1 SFEU a čl. 106 odst. 2 SFEU. Druhá část vychází ze zjevně nesprávného posouzení týkajícího se uplatnění kritéria soukromého investora v tržním hospodářství v projednávaném případě. Třetí část vychází ze zjevně nesprávného posouzení ohledně slčitelnosti sporného navýšení kapitálu.

223 Komise, podporovaná CIN, považuje tuto argumentaci za neopodstatněnou.

– K první části druhého důvodu, která vychází ze zjevně nesprávného posouzení ohledně povahy prostředků odpovídajících spornému navýšení kapitálu a porušení čl. 107 odst. 1 SFEU a čl. 106 odst. 2 SFEU

- 224 V rámci první části druhého důvodu RAS zaprvé tvrdí, že Komise nezohlednila skutečnost, že částka sporného navýšení kapitálu odpovídala pohledávkám společnosti Saremar vůči společnosti Tirrenia a neměla tedy žádný vztah ke spojům s pevninou, které společnost Saremar provozovala. Podle RAS tedy je uvedené navýšení kapitálu pouhým vrácením hospodářských zdrojů, které byly uvedené společnosti upřeny, když byla společnost Tirrenia svěřena do režimu zvláštní správy. Uvedené opatření tedy není novým příspěvkem z veřejných zdrojů a v důsledku toho ani státní podporou článku 107 SFEU.
- 225 Tato výtku je neopodstatněná.
- 226 Na jedné straně je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury čl. 107 odst. 1 SFEU definuje státní zásahy podle jejich účinků (viz rozsudek ze dne 19. března 2013, Bouygues a Bouygues Télécom v. Komise a další a Komise v. Francie a další, C-399/10 P a C-401/10 P, EU:C:2013:175, bod 102 a citovaná judikatura). Proto není v projednávaném případě pro účely posouzení existence hospodářské výhody s ohledem na kritérium soukromého investora v tržním hospodářství pro Komisi relevantní se tázat, zda sporné navýšení kapitálu souvisí s některou z činností společnosti Saremar. V každém případě, jak uvedla Komise, z uvedeného navýšení kapitálu z definice plynul prospěch pro všechny činnosti podniku. Konečně RAS nevyvětila, proč má za to, že pouze vztah se spoji s pevninou provozovanými společnostmi Saremar by v projednávaném případě mohl odůvodnit uplatnění kritéria soukromého investora v tržním hospodářství. Uvedené spoje totiž byly provozovány společnostmi Saremar v rámci výkonu úkolů veřejné služby svěřených ze strany RAS, takže financování uvedených spojů ze strany daného orgánu veřejné moci nutně plynulo z jeho role orgánu veřejné moci, a nikoli z role akcionáře společnosti Saremar.
- 227 Na druhé straně není pochyb o tom, že sporné navýšení kapitálu bylo převodem veřejných prostředků ve prospěch společnosti Saremar, i když uvedený převod prostředků směřoval k vyrovnání dřívější ztráty prostředků. V tomto ohledu, jak bylo připomenuto v bodě 226 výše, čl. 107 odst. 1 SFEU definuje státní zásahy podle jejich účinků, a nikoli podle jejich účelu. Přitom RAS nepochybně, že k datu rozhodnutí o sporném navýšení kapitálu, prostředky, které podle nich patřily do majetku společnosti Saremar a měly toto navýšení „obnovit“, již nebyly dostupné. Samotný pojem „obnova“ použitý RAS, prokazuje v tomto ohledu, že si je žalobce vědom existence vkladu nových zdrojů v projednávaném případě. V každém případě je třeba uvést, že teze RAS, podle které již uvedené prostředky patřily do aktiv společnosti Saremar, neboť je tvořily pohledávky vůči její bývalé mateřské společnosti, je fakticky i právně nesprávná. Jak totiž sám RAS uvádí v rámci této části, sporné navýšení kapitálu mělo umožnit podniku obnovit původní objem kapitálu v návaznosti na jeho rozhodnutí pokrýt pokles hodnoty pohledávek vůči společnosti Tirrenia způsobený snížením kapitálu odpovídajícím částce těchto pohledávek po využití zákonné rezervy a zisků z předchozích let. Uvedené znehodnocené pohledávky tudíž již z definice nepředstavovaly aktiva v majetku společnosti Saremar, neboť nebyly vymahatelné, ale představovaly ztráty pokryté výše uvedeným snížením kapitálu podniku, které samo o sobě vedlo ke spornému navýšení kapitálu (viz bod 8 výše).
- 228 Konečně, jak zdůraznila Komise v žalobní odpovědi, sporné navýšení kapitálu mohlo představovat skutečnou hospodářskou výhodu pro společnost Saremar, neboť bez uvedeného zásahu by společnost Saremar získala zpět pouze část prostředků z pohledávek vůči společnosti Tirrenia, s ohledem na pokles hodnoty pohledávek ve výši 50 % v rámci úpadkového řízení společnosti Tirrenia.

- 229 Z výše uvedeného vyplývá, že se Komise nedopustila žádného pochybení, když přezkoumala sporné navýšení kapitálu pouze s ohledem na jeho účinky a měla za to, že uvedené navýšení představovalo převod státních prostředků ve prospěch společnosti Saremar, který jí mohl poskytnout hospodářskou výhodu a pro účely ověření posledně uvedené podmínky je nutné uplatnění kritéria soukromého investora v tržním hospodářství.
- 230 Argument RAS, podle kterého byla vyplacena pouze minimální část sporného navýšení kapitálu, tedy částka 824 309, 69 eura, zjevně nemůže tento závěr zpochybnit. Jak totiž bylo připomenuto v bodě 142 výše, z ustálené judikatury plyne, že státní podpora musí být považována za poskytnutou, pokud příslušné vnitrostátní orgány přijaly právně závazný akt, kterým se zavazují vyplatit dotčenou podporu, nebo pokud bylo právo na uvedenou podporu příjemci uděleno prostřednictvím použitelných právních či správních předpisů. Proto skutečnost, že RAS vyplatil pouze část sporného navýšení kapitálu, nemá vliv na kvalifikaci uvedeného navýšení kapitálu jako státní podpory.
- 231 Odkaz učiněný RAS na bod 3.3 sdělení Komise z roku 1984 určeného členským státům a nazvaného „Majetkové podíly orgánů veřejné správy v obchodních společnostech“ (Bull. ES. 9-1984, dále jen sdělení z roku 1984“) je rovněž irelevantní. V rozporu s tvrzením RAS totiž znění bodů 3.2 a 3.3 sdělení z roku 1984 neodkazuje na pojem „poskytnutí nových veřejných prostředků“, ale na pojem „poskytnutí nového kapitálu“. Mimoto z uvedených bodů sdělení z roku 1984 plyne, že pro určení, zda poskytnutí nového kapitálu ve smyslu uvedeného sdělení představuje státní podporu, je nezbytné uplatnit kritérium soukromého investora v tržním hospodářství, což je v přímém rozporu s odůvodněním RAS směřujícím k prokázání, že Komise v projednávaném případě neměla uvedené kritérium považovat za použitelné.
- 232 Zadruhé RAS tvrdí, že v rozsahu, v němž prostředky „vrácené“ prostřednictvím sporného navýšení kapitálu byly nedílnou součástí vyrovnání za závazky veřejné služby, spadaly do působnosti čl. 106 odst. 2 SFEU. Mimoto částka uvedeného vyrovnání již byla schválena Komisí v dřívějším rozhodnutí.
- 233 Tato druhá výtku je také irelevantní.
- 234 V tomto ohledu postačí připomenout, jak bylo konstatováno v bodech 227 až 229 výše, že v rámci první výtky, se RAS v rozporu se svým tvrzením nespokojil prostřednictvím sporného navýšení kapitálu s tím, že vrátil společnosti Saremar finanční prostředky, které již patřily do majetku této společnosti. Proto není opodstatněné ani tvrzení RAS, že se v projednávaném případě omezil na navrácení vyrovnání za závazky veřejné služby, které je třeba posoudit s ohledem na čl. 106 odst. 2 SFEU. Na tomto základě lze tuto výtku jednoduše odmítnout.
- 235 Mimoto je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je třeba rozlišovat mezi rolí členského státu coby akcionáře podniku a rolí státu jednajícího jakožto nositele veřejné moci. Uplatnitelnost kritéria soukromého investora v tržním hospodářství v konečném důsledku závisí na tom, zda dotčený členský stát poskytne hospodářskou výhodu podniku, jež vlastní, jakožto akcionář, a nikoli jakožto nositel veřejné moci (viz rozsudek ze dne 4. září 2014, SNCM a Francie v. Corsica Ferries France, C-533/12 P a C-536/12 P, EU:C:2014:2142, bod 31 a citovaná judikatura). V projednávaném případě z napadeného rozhodnutí, jakož i ze žaloby plyne, že pro odůvodnění sporného navýšení kapitálu RAS trvale odkazoval na svoji roli akcionáře společnosti Saremar, a nikoli na roli orgánu veřejné moci. RAS totiž vysvětluje, konkrétně v rámci první výtky, že proto, aby se ztráty způsobené znehodnocením její pohledávky vůči společnosti Tirrenia neprojevyly v prodejní ceně společnosti Saremar při privatizaci, rozhodl se provést sporné navýšení kapitálu s cílem dosáhnout nejlepší možné prodejní ceny za uvedenou společnost díky vylepšení její majetkové situace. RAS se v tomto kontextu tudíž nemůže dovolávat své role orgánu veřejné moci na podporu tvrzení, že společnost Saremar nezískala hospodářskou výhodu.

- 236 V každém případě, jak RAS uznal, z dokumentů ve spisu neplyne, že sporné navýšení kapitálu bylo výsledkem plnění závazků přijatých vůči italskému státu, když na něj posledně uvedený převedl vlastnictví společnosti Saremar. Konkrétně RAS patrně nebyl povinen v rámci uvedeného převodu pravomocí odškodnit společnost Saremar z titulu některých částek odpovídajících vyrovnáním za závazky veřejné služby vyplaceným v letech 1998 a 2008, které uvedená společnost nemohla získat v rámci úpadkového řízení se společností Tirrenia. Jediná povinnost, na kterou RAS v tomto ohledu odkázal během formálního vyšetřovacího řízení, je povinnost stanovená v článku 2446 italského občanského zákoníku, která se týká navýšení kapitálu, které musí provést akcionáři společnosti, jejíž kapitál klesl pod určitou hranici, která RAS příslušela výhradně jako akcionáři společnosti, a nikoli jako orgánu veřejné moci.
- 237 Proto i za předpokladu, že by sporné navýšení kapitálu mělo společnosti Saremar poskytnout zdroje odpovídající vyrovnání za závazky veřejné služby, které uvedená společnost nemohla získat v rámci úpadkového řízení se společností Tirrenia, nelze jej kvalifikovat jako vyrovnání za závazky veřejné služby spadající pod výjimku podle čl. 106 odst. 2 SFEU.
- 238 Z toho plyne, že první část druhého žalobního důvodu musí být zamítnuta.

– Ke druhé části druhého žalobního důvodu, která vychází ze zjevně nesprávného posouzení ohledně uplatnění kritéria soukromého investora v tržním hospodářství v projednávaném případě

- 239 V rámci druhé části tohoto důvodu RAS tvrdí, že v každém případě se v projednávaném případě choval velmi opatrně, podobně jako soukromý investor, a provedl minimální vklad kapitálu s cílem dosáhnout při privatizaci nejlepší možné prodejní ceny. Toto opatření tedy přispělo k dosažení dřívějšího obchodního plánu.
- 240 V tomto ohledu postačí konstatovat, že argumenty uvedené v rámci této části neprokazují zjevně nesprávné posouzení, kterého se Komise měla dopustit, když v bodech 236 až 244 napadeného rozhodnutí ověřila, zda sporné navýšení kapitálu bylo pro společnost Saremar hospodářskou výhodou s ohledem na kritérium soukromého investora v tržním hospodářství.
- 241 Okolnost, že RAS vyplatil pouze minimální část sporného navýšení kapitálu, aby v okamžiku privatizace společnosti Saremar získal nejlepší možnou cenu a zachoval předchozí obchodní plán, totiž nemůže zpochybnit závěr Komise uvedený v bodě 242 napadeného rozhodnutí, podle kterého není sporné navýšení kapitálu založeno na hospodářských hodnoceních podobných těm, které by před takovou investicí učinil rozumný soukromý investor.
- 242 RAS tedy nepochybně, jak Komise konstatovala v bodě 239 napadeného rozhodnutí, že obchodní plán pro roky 2011–2022, schválený v červenci 2010, nebyl přehodnocen s ohledem na významné změny hospodářského prostředí, k nimž došlo po jeho schválení, zejména s ohledem na insolventnost společnosti Tirrenia, její odkoupení společností CIN a odložení privatizace žalobce.
- 243 Stejně tak RAS nepochybně zjištění, které Komise učinila v bodě 240 napadeného rozhodnutí, podle kterého uvedený orgán veřejné moci před sporným navýšením kapitálu nezohlednil výhled ziskovosti společnosti Saremar a nepřezkoumal jiné možnosti než uvedené navýšení kapitálu, konkrétně likvidaci podniku. V tomto ohledu je třeba uvést, že posledně uvedená možnost by byla RAS uložena, kdyby nepřistoupil k uvedenému navýšení kapitálu. Z regionálního rozhodnutí č. 36/6 totiž plyne, že s ohledem na výši kapitálu společnosti Saremar, která nedosahovala zákonné výše stanovené článkem 2446 italského občanského zákoníku, by uvedený podnik nemohl zůstat hospodářsky činný. V každém případě je skutečnost, že sporné navýšení kapitálu bylo vyplaceno pouze z části, které se dovolává RAS, irrelevantní v rozsahu, v němž se pro účely existence státní podpory zohledňuje rozhodnutí o poskytnutí uvedeného navýšení kapitálu.

244 Druhá část druhého důvodu musí tedy být zamítnuta.

– *Ke třetí části druhého důvodu, která vychází ze zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a z nesprávného právního posouzení ohledně přezkumu slučitelnosti sporného navýšení kapitálu*

245 Tato třetí část se týká té části napadeného rozhodnutí, v níž Komise přezkoumala slučitelnost sporného navýšení kapitálu s vnitřním trhem (body 297 až 299 uvedeného rozhodnutí) s ohledem na pokyny pro podporu na záchranu a restrukturalizaci. Konkrétně se týká bodu 299 uvedeného rozhodnutí, v němž Komise dospěla k závěru, že podmínky uvedené v pokynech nebyly v projednávaném případě splněny, a odkazuje na důvody uvedené v bodech 271 až 278 téhož rozhodnutí, které ji vedly k podobnému závěru ohledně sporného vyrovnávacího opatření. Na podporu této výtky přitom RAS odkazuje výhradně na argumenty uvedené v rámci čtvrtého žalobního důvodu bez dalšího odůvodnění. Postačí tedy v tomto ohledu konstatovat, jak plyne z bodů 170 až 204 výše, že uvedené argumenty musí být odmítnuty.

246 Z výše uvedeného plyne, že je třeba zmínout třetí část druhého důvodu, a tudíž uvedený důvod v plném rozsahu.

247 Vzhledem k tomu, že neobstál žádný ze žalobních důvodů projednávané žaloby, musí být žaloba zamítnuta v plném rozsahu.

K nákladům řízení

248 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval

249 Vzhledem k tomu, že Komise a CIN požadovaly náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Regione autonoma della Sardegna (Itálie) ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Evropskou komisí a Compagnia Italiana di Navigazione SpA.

Gratsias

Kančeva

Póltorak

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 6. dubna 2017.

Podpisy.

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu	2
1. Skutkové okolnosti	2
2. Správní řízení	4
3. Napadené rozhodnutí	5
Řízení a návrhová žádání účastníků řízení	6
Právní otázky	8
1. K aktivní legitimaci a právnímu zájmu na podání žaloby	8
2. K věci samé	12
K první části žaloby, která se týká části napadeného rozhodnutí týkající se sporného vyrovnávacího opatření	12
K šestému důvodu, vycházejícímu z porušení podstatných formálních náležitostí	13
– K první části, vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění napadeného rozhodnutí ..	13
– Ke druhé části, která vychází z porušení práva na obhajobu	16
Ke druhému žalobnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 107 odst. 1 SFEU a čl. 106 odst. 2 SFEU, jakož i ze zjevně nesprávných posouzení, kterých se dopustila Komise při uplatnění podmínek Altmark	15
Ke třetímu žalobnímu důvodu, který vychází z nesprávných právních posouzení a zjevně nesprávných posouzení skutkového stavu týkajících se uplatnění rozhodnutí SOHZ z roku 2005 a rozhodnutí SOHZ z roku 2011	22
– K první části třetího důvodu, která vychází z nesprávného právního posouzení ohledně časové působnosti rozhodnutí SOHZ z roku 2005 a rozhodnutí SOHZ z roku 2011	23
– Ke druhé části třetího důvodu, která vychází z nesprávných právních posouzení a posouzení uplatnění zásad a podmínek rozhodnutí SOHZ z roku 2011	24
– Ke třetí části třetího důvodu, která vychází z nesprávného uplatnění čl. 4 písm. f) rozhodnutí SOHZ z roku 2011, a podpůrně z námitky protiprávnosti uvedeného ustanovení	28
Ke čtvrtému důvodu, který vychází z nesprávných právních posouzení a zjevně nesprávných posouzení skutkového stavu, kterých se Komise dopustila při kvalifikaci podniku v obtížích, z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU, jakož i z námitky protiprávnosti bodu 9 Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu	27
K pátému žalobnímu důvodu, který vychází z nesprávných právních posouzení a zjevně nesprávných posouzení skutkového stavu v rozsahu, v němž měla Komise za to, že sporné vyrovnávací opatření nesplnilo kritéria Rámce pro služby obecného hospodářského zájmu z roku 2011	32

K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení čl. 106 odst. 2 SFEU a z nesprávného posouzení vymezení závazků veřejné služby uložených společnosti Saremar	33
Ke druhé části žaloby, která se týká části napadeného rozhodnutí týkající se sporného navýšení kapitálu	34
K prvnímu žalobnímu důvodu, který vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění	34
Ke druhému žalobnímu důvodu, který vychází z nesprávného právního posouzení a z nesprávného posouzení skutkového stavu	34
– K první části druhého důvodu, která vychází ze zjevně nesprávného posouzení ohledně povahy prostředků odpovídajících spornému navýšení kapitálu a porušení čl. 107 odst. 1 SFEU a čl. 106 odst. 2 SFEU	35
– Ke druhé části druhého žalobního důvodu, která vychází ze zjevně nesprávného posouzení ohledně uplatnění kritéria soukromého investora v tržním hospodářství v projednávaném případě	41
– Ke třetí části druhého důvodu, která vychází ze zjevně nesprávného posouzení skutkového stavu a z nesprávného právního posouzení ohledně přezkumu slučitelnosti sporného navýšení kapitálu	38
K nákladům řízení	38
i — Body 3, 13, 16, 20, 24, 32, 45, 46, 48, 49, 51, 53, 61, 63 až 65, 73, 76, 100, 105, 106, 107, 112, 115, 116, 119, 121, 123 až 125, 127, 129, 130, 136, 137, 143 až 145, 154, 158, 159, 163, 166, 173, 179, 181, 184, 185, 193, 199 až 202, 205 až 211, 215, 216, 218, 220 až 222, 226 až 243, 245, 246, nadpisy před body 71, 205, 215, 218, 219, 224, 239, 245, obsah a záhlaví tohoto znění byli po jeho prvním online zpřístupnění předmětem především technické a zčásti i jazykové úpravy.	